

# ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

✿ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Οδός Νομισματοκοπέου, ἀριθ. 7. ✿

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΡΙΘ. 10.

'Αθήναι, 3 Μαΐου 1901.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕΤΑ ΓΕΝΕΙΑ

Πῶς ἀπηλλάγη ἀπὸ ἑνα ἐνοχλητικῶν



ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΣ ΕΙΟΝ

Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΤΟΥ

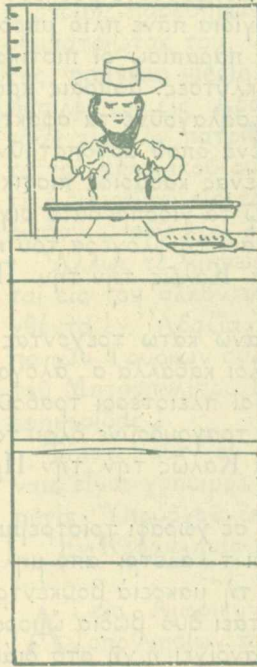
'Απέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου

Δι' ἑκάστου πελάτην ἔχει

ἰδιαιτέρον καταπόδι



1. — Αὐτὸς ὁ λιμο-  
μοντῶρος εἶνε ἀνυπό-  
φορος. Ἐχει μὲν ὥρα  
ποῦ μάνει δολτὲς μᾶλλον  
ἀπὸ τὰ παράθυρά μου.



2. — Α'! Εὐρῆμα ἕνα  
μέσον νὰ τὸν ξεφορτωθῶ,  
θέτουσα τῆς κοτσίδες μου  
κάτω ἀπὸ τὴ μύτη μου.



3. — Καὶ ἀναγινώ-  
σασσα τὴν εφημερίδα!



## ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15— Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60— Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32

ΕΝ Τῳ ΕΞΩΤΕΡ. » Φρ. Χ. 15— » Φρ. Χ. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ » Ρούβλια 6 — » Ρούβλια 3 50

Διὰ τὰς εἰς τὸ «ΜΟΥΣΕΙΟΝ» καταχωριζομένας ἀγγελίας ἀπλῆς ἢ καλλι-  
τεχνικῆς, γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

Ἐκάστου φύλλον. λεπτὰ 40.

Εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.



## ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

νθίζει ὁ γάβρος κι' ἡ δξυά ... Ἡ Πλάση πέρα - πέρα  
Τὴν πλιὸ γιορτάσιμη στολή ἐφόρεσε μὲ χάρη.  
Φουντόνουνε τὰ σὺδεντρα, μαυρίζουνε τὰ πεῦκα  
Καὶ ντυέται φύλλα πράσινα κάθε λογιῆς δεντράκι  
Τὰ χιόνια ἀσπρίζουν μοναχὰ ψηλὰ στὰ κορφοβούνια.  
Κι' οἱ κάμποι πρασινολογοῦν ντυμένοι στὰ λουλούδια.  
Λαλοῦνε ὅλα τὰ πουλλιά, κι' ἕνα τραγοῦδι λένε,  
Τραγοῦδι παναρμόνιο, ἀγγελικὸ τραγοῦδι :  
— « Καλῶς τὴν, τὴν πρωτομαγιά, καλῶς τονε τὸ Μάη! »

Ἀφίνουνε τὰ χειμαδιά τὰ βλάχικα κοπάδια,  
Κι' ἀνηφοροῦνε βόσκοντας καὶ τὰ ριζὰ γεμίζουν.  
Τὰ γίδια πᾶνε πλιὸ μπροστά, τὰ πρόβατα πλιὸ πίσω,  
Καὶ παραπίσω οἱ πιστικοὶ μὲ τὰ σκυλλιά στὸ πλάγι,  
Ἄγκλύτσες ἀσπραις καὶ μακρειῆς στὰ χέρια τους κρατῶντας,  
Καὶ σαλαγοῦνε τὰ σφακτὰ καὶ ρίχνουνε λιθάρια,  
Σ' ἕνα ὁποῦ ἀργοπατοῦν, πὸ τὸν πολὺν τὸν κόπο,  
Κι' ἕνας καθάριος πιστικὸς ἀπάνω σὲ κοτρώνι.  
Ἐνῶ τὰ γιδοπρόβατα σιγὰ-σιγὰ ἀναβαίνουν,  
Λαλαίει τὴ φλογέρα του καὶ λέει μὲ τὴ φωνή της :  
— « Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τονε τὸ Μάη! »

Ἀπάνω κάτω τρέχοντας οἱ στρατοκόποι πᾶνε  
Ἄλλοι καβάλλα σ' ἄλογα, κι' ἄλλοι σ' ἀψυὰ μουλάρια,  
Κι' οἱ πλειότεροι τραβοῦν πεζοὶ τὸ μυρωμένο δρόμο,  
Καὶ τραγουδοῦνε ὅλοι τους ἕνα γλυκὸ τραγοῦδι :  
— « Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τονε τὸ Μάη! »

Μὲς σὲ χωράφι τρίστρεμμο δουλεύει ὁ ζευγολάτης.  
Ἔχει τ' ἀλέτρι ἀπὸ μηλιά καὶ τὸ ζυγὸ ἀπὸ δάφνη,  
Καὶ τὴ μακρεῖα βουκεντρά του κλωνάρι κυπαρίσι.  
Κεντάει δυὸ βώδια ὤμορφα κοιλάτα, τραχηλάτα,  
Κι' ἀνοίγει ἡ γῆ στὸ διάβα του αὐλάκια στὴν ἀράδα,  
Κι' ἀπάνω στ' αὐλακιάσματα καὶ στ' ἀναγκάσματά του,  
Χαρούμενος καὶ πεταχτὸς γλυκὸ τραγοῦδι λέγει :  
— « Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τονε τὸ Μάη! »

Κάτω ἀπὸ δέντρο γέρικο ὁ νιὸς κι' ἡ νιά ἀνταμόνου  
Ὁ νιὸς τῆς λέει τὸν πόθο του, κι' ἡ νιά τὸν ἰδικό της,  
Κι' οἱ δυὸ τους κόκκινοι φωτιά, πὸ τὴν πολλὴν ἀγάπη  
Σφικταγκαλιάζονται γλυκὰ καὶ τραγουδοῦν ἀντάμα :  
— « Καλῶς τὴν τὴν Πρωτομαγιά, καλῶς τονε τὸ Μάη! »

Γιὰ σου, χαρά σου, Μάη μου, τῆς Ἄνοιξης καμάρι !  
Ἄς ἦταν δώδεκα φορὲς νάρχόσουνε τὸ χρόνο !

X. Χριστοβασίλης

Ἄνεγκχία προσθήκη.

Μία σιδηροδρομικὴ Ἐταιρεία, ἥτις παρὰ τὰς μεγά-  
λας κυβερνητικὰς χορηγήσεις, ἐννοεῖ νὰ μεταχειρίζε-  
ται τοὺς πληρώνοντας ἐπιβάτας ὡς γοῖρους, ἀνήτη-  
σεν ἐφ' ἐκάστης τῶν ἀκαθάρτων ἀμαξῶν τῆς πινακι-  
δα, ἐφ' ἧς ἀνεγίνωσκοντο τὰ ἐξῆς :

Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς ἐπιβάτας νὰ θέ-  
τωσι τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν καθισμάτων.

Εἰς ἀστείος ἐπιβάτης προσέθηκε κάτωθι :

Διότι θὰ λερώσουν τὰ ὑποδήματά των !

Ἀπὸ τὴν ἐν Ναυπλίῳ ἐκδρομὴν :

Χατὰ τὴν ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφὴν τῆς, ἡ  
ἀμαξοστοιχία σταματᾷ δύο σχεδὸν ὥρας εἰς Ἄργος.  
Εἰς τῶν ὑπαλλήλων διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του, ἐ-  
πιθεωρεῖ, διὰ πέμπτην φορὰν, τὰ εἰσιτήρια

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ (πρὸς ἕνα ἐπιβάτην). — Τὸ  
παιδί σας, κύριε, εἶναι μεγάλο καὶ πρέπει νὰ πληρώ-  
σῃ ὀλόκληρον εἰσιτήριον.

Ο ΠΑΤΗΡ. Πιθανόν, ἀλλὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρή-  
σεως τῆς ἀμαξοστοιχίας ἐκ Ναυπλίου, ἦτο .. μικρὸ !

## ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ



Ἄϊέ μου Χρυσομάλλη,  
Ἥλθες καὶ τ' ἀηδὸνι  
[ψάλλει

Καὶ μαζί μὲ τ' ἀηδὸνι  
ψάλλουν καὶ οἱ νεαροὶ  
ποιηταὶ τὰ πρῶτά τῶν ἄ-  
σματα, ἄτινα, ἂν δὲν εἴ-  
ναι ἀφιερωμένα εἰς Ἐκεί-  
νην, ἀφεύκτως θ' ἀπευθύνονται πρὸς  
τὸν μῆνα τῶν Ἀνθέων !

Τὰ πλεῖστα τῶν πρὸς τὸν Μαΐον  
ποιημάτων, ἂν μὴ πάντα, εἶναι κομ-  
μῆνα ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ Παρασ-  
χείου :

Δρέψατε πάλιν, ἔρασταὶ  
εὐδαίμονες, ναρκίσσους  
Εἰς τοῦ Μαΐου τοὺς φαιδροῦς  
κ' εὐώδεις παραδείσους...

Καὶ ἐξῆλθον κ' ἐφέτος, ὡς κατ' ἔτος,  
τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτομαγίας εἰς τὰς  
ἐξοχὰς οἱ ἔρασταὶ, εὐδαίμονες τε καὶ δυσ-  
δαίμονες, ἀλλ' ἀντὶ ναρκίσσων ἔδρεψαν βερ-  
τούζας, ὀφειλομένας ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν πνέ-  
οντα σφοδρὸν βορρᾶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τοὺς  
καταστηματάρχας, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ κερ-  
δίσουν ὅλα τὰ ἐπὶ μεγάλου ἀριθμοῦ πανηγυ-  
ριστῶν προῦπολογοισθέντα ἔσοδά των, ἀπὸ  
τοὺς εὐαριθμούς ἤρωας, οἵτινες ἐτόλμησαν,  
μὲ τοιοῦτον ἐλεεινὸν καιρὸν, νὰ κάμωσιν ἐ-  
ξοχικὴν διασκέδασιν !

Ἄλλὰ ...

Δὲν εἶν' ὁ βίος Μαΐου αἰώνια ! ...

διὰ νὰ τελειώσωμεν καὶ ἡμεῖς μὲ ἄσμα, ὡς  
ἐν Γαλλίᾳ, ὅπου

« Tout finit par des chansons »

Μετὰ τοῦ Μαΐου, οἱ Ἕλληνες ἐχαιρετί-  
σαμεν εὐφροσύνως τὴν ἀνατολὴν νέας  
πολιτικῆς φάσεως. Εἶναι αὕτη ἡ ἐκ τῆς ἐν Ἀ-  
βαζία βασιλικῆς συνεντεύξεως, ἥτις προοιωνί-  
ζει τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας συνεν-  
νόησιν, ἢ καὶ συμμαχίαν, κατ' ἄλλους.

Ἄλλοτε, διὰδοσις συμμαχίας μετὰ τῆς  
Τουρκίας καὶ πρότερον ἐπὶ μετὰ τῆς Σερβίας,  
μὲ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν ἐχαιρετίσθη.  
Προέρχεται ἄρα γε, ὁ τοιοῦτος ἐνθουσιασμός  
μας, ἀπὸ διαθέσεις εἰρηγικὰς ἢ ἀπὸ πολεμι-  
κὰς τοιαύτας ; Προέρχεται ἐξ ἀσφαλοῦς γνώ-  
σεως τῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων ἡ-  
μῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τῇ ἄλλῃ ὑπὸ τὸν  
Τούρκον ἀλυτρώτῳ Ἑλλάδι, ἐν σχέσει πρὸς  
τοὺς ὑποψηφίους συμμάχους μας ἢ δεικνύμε-

θα ὑπὲρ τὸ δέον διαχυτικοὶ ἐκ καλοκάγαθίας  
καὶ (ἂς τὸ εἴπωμεν, μεταξύ μας) ... ἐπιπο-  
λαιότητος ;

Εἶναι ἀληθές, ὅτι πολλὰ ἐπάθομεν, διότι  
εὐρέθημεν εἰς πάσας τὰς κρισίμους περιστά-  
σεις, ἐρημοὶ φίλων, καὶ διὰ τοῦτο, ἴσως, στερ-  
γομεν πᾶσαν σανίδα σωτηρίας, ὅθενδήπο-  
τε ὠθουμένην πρὸς ἡμᾶς καὶ οἷας δήποτε  
ποιότητος, ἀκολουθοῦντες τὸ κοινῶς λε-  
γόμενον : « ὁ πνιγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του  
πιάνεται ».

Θὰ ἦτο παράλειψις ἂν δὲν ἀνεφέρομεν τὰς  
ὑπὲρ τῆς ἑλληνορρομανικῆς συνεννοήσεως  
μεγάλας προσπάθειας τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν  
πολυταλάντου Ὑπουργοῦ μας, ὅστις πα-  
ρεσκεύασεν αὐτὴν δεόντως, διὰ τῆς ἀφειδοῦς  
ἀπονομῆς παρασήμων πρὸς πάντας τοὺς . . .  
συμπατριώτας του, ὡς ἄριστος δὲ διπλωμά-  
της, nouveau siècle, ἀντὶ νὰ συνοδεύσῃ τὸν  
Βασιλέα του εἰς Ἀβαζίαν, ἐπροτίμησε νὰ με-  
ταβῆ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ παρασκευάσῃ  
τὰ τοῦ ἐκλογικοῦ συνδυασμοῦ του. Ἡ πολι-  
τικὴ διαιρεῖται εἰς ἐξωτερικὴν καὶ εἰς ἐσωτε-  
ρικὴν ... σοῦ λέει ὁ ἄλλος !

Ἄλλως τε, μήπως ἡ Κεφαλληνία εὐρίσκε-  
ται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ; Θὰ μάθη τὰ λε-  
χθέντα ἐν Ἀβαζία, ὡς θὰ μάθη καὶ τὴν ὑ-  
πὸ τῶν Τούρκων σύλληψιν καὶ διαπόμπεισιν  
τοῦ Μητροπολίτου Πρεβέζης, ἀπὸ τὰς . . .  
ἐφημερίδας !

Τίποτε! οὐτ' ἐν Ἀβαζία οὐτ' ἐν Ἀθή-  
ναις εἶναι χρήσιμος ἡ παρουσία ἐνὸς sui ge-  
neris Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ ! ... « Ἴδου ὁ ἔχθρός! »

Ἀί εἰς Ἀμερικὴν μεταναστεύσεις τῶν Πε-  
λοποννησίων ἐξακολουθοῦσι, παρ' ὅλους  
τοὺς ἀποθαρρυντικοὺς λόγους τῶν ἐκεῖθεν ἐ-  
πιστρεφόντων, τῶν προξένων μας καὶ τοῦ  
Ἑλληνικοῦ τύπου.

Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι πολλοὶ τῶν εἰς τὸν  
Νέον Κόσμον μεταβάντων Ἑλλήνων ἐπέ-  
στρεψαν φέροντες πολλὰ δολλάρια. Τὰ χρή-  
ματα ὅμως ταῦτα δὲν τὰ εὗρον εἰς τοὺς δρό-  
μους, ὡς, ἴσως, φαντάζονται τινες, ἀλλ' εἶναι  
προϊὸν πολλῆς ἀδιακόπου, κινδυνώδους ἐργα-  
σίας καὶ πρὸ πάντων, πολλῶν στερήσεων.

Ὁ Ἕλλην χωρικός εἶναι ὁ ὀλιγαρχέστερος  
ἄνθρωπος, μετὰ τὸν Αἰγύπτιον ἰθαγενῆ· ἐνῶ  
δὲ ὁ Ἀμερικανὸς ἐργάτης μὲ δύο δολλάρων  
ἡμερομίσθιον θεωρεῖ ἐαυτὸν δυστυχῆ, ὁ Ἑλ-  
λὴν μετανάστης, θεωρεῖται πανευδαίμων, ὅ-  
ταν κερδίῃ καὶ ἐν μόνον δολλάριον· διότι,  
ἐνῶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ δολλάριου δὲν ἐξοδεύει οὐ-  
δὲ τὸ ἡμισυ, ἐν τούτοις, ζῆ μετὰ μείζονος  
εὐμαρείας ἢ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς πατρίδος του.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐργάτης δὲν δύναται νὰ ζή-  
σῃ ξηροφαγῶν, οὐδὲ κοιμώμελος εἰς τὸ αὐτὸ  
δωμάτιον μετὰ 5—6 ἄλλων, οὐδὲ στερούμε-  
νος θεάτρου καὶ ἄλλων διασκεδάσεων, ὡς δύ-

ναται να πράξη ὁ Ἕλλην, διὰ τὰ ἐξοικονομίσῃ μικρόν τι ποσὸν ἐκ τοῦ περισσεύματος τῶν καρπῶν τῆς ἐργασίας του.

Τὸ ζήτημα ὁμως, εἶναι πῶς νὰ εὐρη ἐργασίαν, εἰς ξένος, ἄνευ συγγενῶν, ἄνευ χρημάτων, ἄνευ γνώσεως τῆς ἐν Ἀμερικῇ ὁμιλουμένης γλώσσης, καὶ ἀγράμματος ὅσον ἀφορᾷ τὴν μητρικὴν του.

Δι' αὐτὸ, ἐπειδὴ ἡ παρεμπόδις τοῦ ἀναπτυθέντος ρεύματος τῆς μεταναστεύσεως εἶναι ἀδύνατος νῦν, ἡ κυβέρνησις πρέπει νὰ λάβῃ πρόνοιαν, ὅπως οἱ μετανάσται εὐρίσκωσιν ἐκεῖ ἐργασίαν ἅμα τῇ ἀποβάσει των. Δὲν εἶνε ποσῶς δύσκολον εἰς ἓνα Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, νὰ συννενοηθῇ μετὰ Ἐταιρειῶν ἐν Ἀμερικῇ ἐχουσῶν μεγίστην ἀνάγκην ἐργατῶν καὶ ν' ἀποστέλλῃ τοιούτους ἐπισήμους, ὡς ἔπραξεν ἄλλοτε τὸ μικρὸν Μαυροβούνιον ὑπὲρ τῶν ὑπηκόων του.

Ἀυτὴ εἶναι ἡ γνώμη μας· ἐκτὸς ἂν ὁ ἡμέτερος Ὑπουργὸς φρονεῖ, ὅτι ἔχει μόνον καθήκον, νὰ δίδῃ γεύματα εἰς τοὺς πρεσβεύτας καὶ παράσημα εἰς τοὺς συμπατριώτας του!

## ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΑΣΤΕΡΙ

Ἄσπερ τὰ λούλουδα ἀνθοῦν,  
Κι' ὁ κάμπος πρασινίζει,  
Ἄσπερ οἱ σπίνοι κελαῖδουν,  
κι' ἡ χαραυγὴ ἀρχίζει.

Ἄσπερ ἡ φύσι χαίρεται  
τὴν ἄπειρ' ὡμορφίαν της,  
Καὶ μιὰ ξανθοῦλα κλαίγεται  
τὴ μαύρη ἐρημίαν της!

Πλανιέται ἀπαρηγόρητη  
στὴ νειότη τῆ χρυσοῦ της,  
Καὶ πικρὸ δάκρυ χύνεται  
στὴν ὄψιν τῆ χλωμῆ της.

Γιατί, ξανθοῦλα, σβύστηκε  
ἡ φλογερὴ ματιὰ σου,  
Γιατί με μιὰς ἐχλώμισσε  
ἡ ἀμίμητη ὡμορφίαν σου;

Εἶπε τ' ἄσπερ τὸ πρῶινό,  
καὶ μονομιὰς ἀπλώνει  
στὸ πρόσωπο τὸ θλιβερὸ  
τὸ φῶς καὶ τὴ θαμπώνει.

Καὶ ἡ ξανθοῦλα τὴν αὐγὴν  
δὲν ἦταν χλωμισμένη,  
Μόν' ὡς ἄσπερ τὸ φτεινὴ  
στὴ λάμψιν πλουμισμένη.

Μαρίκα Γ. Μεγαλοπούλου

## Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Τῆς Μάνας ἡ κατάρρα  
τὸ «ἄχ!» τοῦ σκοτωμένου  
τὸ δάκρυ τοῦ ξένου  
ποῦ διώχεται παντοῦ

Τὸ μῖσος καὶ τὸ ψέμμα  
ὁ φόβος, ἡ δειλία,  
ἡ μαύρη κολακεία  
συμφώνησαν μαζὺ

Μαζεύτηκαν μιὰ μέρα  
καὶ εἶπαν «μοναχαῖς μας,  
«ἡ μαύραις ἢ ψυχαῖς μας,  
«δὲν θὰ μπόρουν παντοῦ

«στὸν κόσμον νὰ σκορπίσουν  
«τὴν ἔχτρα, τὴν κατάρρα  
«τοῦ ἀδῆ τὴν ἀντάρρα  
«τὴ μαύρη ἀπελπισιά.

«Γι' αὐτὸ λοιπὸν μ' ἀγάπη  
«ὄλαις ἄς ἐνωθοῦμε,  
«ὄλαις ἄς φιλιωθοῦμε  
«μόνο σὲ μιὰ ψυχὴ!

«Σὲ μιὰ ψυχὴ ποῦ νάχη  
«στὰ βάθη τῆς κλεισμέναις  
«ὄλαις σφικτὰ πιασμέναις  
«ἐμᾶς ὡς ἀδελφαῖς!

Κ' ἔτσι δημιουργήθη  
μι' ἀκάθαρτη ψυχὴ  
καὶ διάλεξε γιὰ νὰ κρυφθῇ  
... τὸν Συκοφάντη!»

Νικολ. Βάγιας



## Σ' ἘΝΑ ΚΟΥΔΟΥΝΙ ΤΡΑΠΕΖΙΟΥ

Τρίγκ, τρίγκ! Ἐνα κουδούνι ὡς φωνάζει  
ἀμέσως ἀπ' τῆ θέσι τῆς σηκώνεται  
μιὰ κόρη παχουλὴ, γεμάτῃ νάζι,  
ὡς ἄγαλμα μπροστὰ τοῦ φανερώνεται.  
στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα σὲ κυττάζει  
καὶ τρέχει ὅπου τῆς πῆς· θαρρεῖς σκοτώνεται!

Ζηλεύω τὸ κορίτσι τὸ γοργό  
μὰ πὶδὸν πολὺ κουδούνι μου ἐσένα...  
κουδούνι, ἄχ! ἄς ἤμουνα κι' ἐγὼ  
νὰ μ' ἄκουγε μιὰ ὡμορφὴ παρθένα  
ποῦ τόσαις καμπανίαις χτυπολογῶ  
κι' ὡς τώρα πάνε ὄλαις στὰ χαμένα.

Θάνος



Δ. Ν. ΤΟΛΣΤΟΗ

## ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Ἀξιώτου).

I.

Ἦτο ἡ ἐπιούσα τῆς ἐορτῆς τοῦ ἁγ. Νικολάου τοῦ χειμερινοῦ (1) εἰς τὰ 187... Ἐπανηγύριζεν ἡ ἐνορία καὶ ὁ Βασίλειος Ἀνδρέιτς Μπρεχουνῶφ, πανδοχεὺς τοῦ χωρίου καὶ 2ας τάξεως ἔμπορος, ὥφειλε νὰ παρίσταται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καθὼ ἐπίτροπος, καὶ κατ' οἶκον δὲ ἐχρεώσται νὰ δεχθῇ καὶ φιλευσθεύσῃ τοὺς συγγενεῖς καὶ γνωρίμους. Μόλις ὁμως, οἱ τελευταῖοι ξένοι ἀπεσύρθησαν, ὁ Βασίλειος Ἀνδρέιτς ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζεται, ὅπως ἄνευ ἀναβολῆς, μεταβῆ εἰς τοῦ γείτονος κτηματίου χάριν ἐνὸς ἄσους, τὴν ἀγορὰν τοῦ ὁποῦ προ πολλοῦ διεπραγματεύτο. Ἐβιάζετο δὲ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν φόβον μήπως οἱ τῆς πόλεως ἔμποροι, προλαβόντες, τοῦ ἀρπάξουν τὴν συμφέρουσαν αὐτὴν ἀγορὰν. Ὁ πωλητὴς, νεαρὸς κτηματίας, ἐζήτηε διὰ τὸ δάσος δέκα χιλιάδας, μόνον διότι ὁ Βασίλειος Ἀνδρέιτς ἐπρόσφερον ἑπτὰ, τὸ τρίτον δηλαδὴ τῆς πραγματικῆς τοῦ ἀξίας. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέιτς πιθανόν νὰ ἐπετύγγανε καὶ συμφερωτέραν ἀκόμη τιμὴν, ἐπειδὴ τὸ δάσος εὐρίσκετο εἰς τὰ σύνορα του, μεταξὺ δ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἀγροτῶν ἐμπόρων τοῦ Νομοῦ, εἶχε προ πολλοῦ συμφωνηθῆ νὰ μὴν ὑψώσῃ ἓνας τὰς τιμὰς εἰς τὰ σύνορα τοῦ ἄλλου· ἐπειδὴ ὁμως ἔμαθεν ὅτι οἱ ξυλέμποροι τῆς ἐπαρχίας ἐσκόπευον νὰ διεπραγματευθοῦν τὸ δάσος Γαριάτσινσκ, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ εὐθύς καὶ νὰ τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσιν μετὰ τὸν κτηματίαν· ὅθεν, μόλις ἡ ἐορτὴ ἔληξεν, ἐπῆρην ἀπὸ τὸ κιβώτιόν του 700 ρούβλια, ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλα 2,300, ἐκκλησιαστικὰ χρήματα, διὰ νὰ γείνουν ὄλα τρεῖς χιλιάδες καὶ ἀφοῦ τὰ ἐκαλομέτρησε καὶ τὰ ἐκρυψε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἤτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

(1) Παρὰ Ρώσους, ὁ ἅγιος Νικόλαος ἐορτάζεται καὶ τὴν 9ην Μαΐου. Σ.Τ.Μ.

Ὁ δούλος τοῦ ὁ Νικήτας, ὁ μόνος μεταξὺ τῶν ὁμοδούλων νηστικός τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔτρεξε νὰ ζεύξῃ. Ὁ Νικήτας δὲν ἦτο μεθυμένος διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἦτο μέθυστος, καὶ τώρα, ἀπὸ τὰς ἀπόκρουσας, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἐξώδευσεν εἰς τὸ πρῶτὸ τὸ χιτῶνιον καὶ τὰ δερμάτινα ὑποδήματά του, ἔκαμεν ὄρκον νὰ μὴν πίνῃ καὶ πράγματι εἶνε τώρα δεῦτερος μῆνας ὅπου δὲν πίνει, μ' ὅλον τὸν πειρασμὸν τῆς βότκας ὅπου ἐπίνετο ἄφθονος κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας τῆς ἐορτῆς.

Ὁ Νικήτας ἦτο χωρικός πεντηκοντούτης, ἀπὸ τὸ γειτονικὸ χωριό, κακονοικοκέρης, ὅπως τὸν ἔλεγαν, τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του δουλεύων ξένους. Τὸν ἐξετίμων παντοῦ διὰ τὸ φιλόπικρον, τὴν δεξιότητα καὶ τὴν σωματικὴν του ῥώμην, κυρίως δὲ — διὰ τὸν καλὸν καὶ προσηνὴ χαρακτῆρά του· πούθενά ὁμως δὲν ἐρρίζωνε, διότι δις τοῦ ἔτους ἤκαι συχνότερα, παρεδίδοτο εἰς διαρκῆ μέθην καὶ τότε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔπινε ὅ,τι ἐφορούσε, ἐγίνετο βίαιος καὶ ἐνοχλητικός. Ὁ Βασίλειος Ἀνδρέιτς τὸν εἶχε διώξῃ καὶ αὐτὸς κάμποσες φορὰς, τὸν ἔπειρανε ὁμως πάλιν, διὰ τὴν τιμιότητα καὶ τὴν πρὸς τὰ ζῶα στοργὴν του, προπάντων ὁμως, διότι ἦτο εὐθηνός. Ἀφοῦ, ἀντὶ τῶν 80 ρουβλίων, ὅσα ἤξιζε ἓνας τοιούτος ἐργάτης, τοῦ ἔδιδε 40 μόνον καὶ αὐτὰ λίγα λίγα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν του, καὶ αὐτὸ ἀκριβοεκτιμημένον.

Ἡ γυναῖκα τοῦ Νικήτα, ἡ Μάρθα, εὐμορφὴ μιὰ φορὰ, τολμηρὰ καὶ ἐμπειρος, ἐκυβέρνηε τὸ σπιτί μ' ἓνα νέον ἐφηβον καὶ δύο δούλας· τὸν Νικήτα δὲν τὸν ἤθελε μαζὴ της, πρῶτον διότι, 20 χρόνια τώρα ἐζούσε μ' ἓνα βαρελοποιόν, χωρικὸν ξένον, σύνοικόν των· καὶ δεῦτερον διότι, ἐνῶ ἔκαμε ὅπως ἤθελε τὸν ἄνδρα τῆς νηστικόν, τὸν ἐφοβεῖτο ὡς τὴν φωτιά ὅταν ἔπινε. Μιὰ φορὰ ὁ Νικήτας ἐμέθυσε καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, φαίνεται, τὴν γυναῖκα του δι' ὅσον καιρὸν ἦτο νηφάλιος καὶ ἡσυχος, τῆς ἔσπασε τὸ σεντούκι, ἐπῆρε τὰ ἀκριβώτερα τῆς στολίδια καὶ μετὰ τὸν πέλεκυν ἐπὶ ἐνὸς κορμοῦ, ὡς ἐπικόπου, τὰ κατεκομμάτισεν ὄλα, σαραφάνια (1) καὶ φορέματα. Οἱ μισθοὶ τοῦ Νικήτα ἐδίδοντο εἰς τὴν γυναῖκα του ὅλοι, μετὰ τὴν ἀδειάν του. Αὐτὸ ἔγινε καὶ τώρα· δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἐορτῆς, ἡ Μάρθα ἤλθεν εἰς τοῦ Βασιλίου Ἀνδρέιτς καὶ ἐπῆρε ἄλευρον.

(1) Κεντητὸν ὑποκαμισάκι, φαρδομάνικον. Σ. Τ. Μ.

ἄσπρο, τσάι, ζάχαρι καὶ λίγο κρασί, ὅλα τριῶν ρουθλίων πράγματα· ἔλαβε ἀκόμη μετρητὰ πέντε ρουθλῖα καὶ εὐχαρίστησε δι' αὐτό, ὡσάν νὰ τῆς ἐγίνετο ἰδιαίτερα χάρις, ἐνῶ εὐθιγὰ εὐθιγὰ ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς ὄφειλε ρουθλῖα εἰκοσι.

— Μὰς καὶ κάμαμε ἐμεῖς τίποτε συμφωνίες; ἔλεγε εἰς τὸν Νικήταν. — Ἐχεις ἀνάγκη; πάρε, τὰ ξεδουλεύεις. Ἄλλοι τᾶχουν αὐτά· περιμένε, καὶ λογαριασμοὶ καὶ πρόστιμα. Ἐμεῖς, — πράγματα τίμια. Μὲ δουλεύεις, κ' ἐγὼ σὲ βαστῶ. Μὰ σοῦ ἤλθε ἀνάγκη — σὲ γλυτώνω. — Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς ἦτο εἰλικρινῶς πεπεισμένος, ὅτι εὐεργετεῖ τὸν Νικήταν· τόσον πειστικά ὠμιλοῦσε, ὅσοι δὲ καὶ ὁ Νικήτας πρῶτος, συνεμερίζοντο τὴν πεποίθησίν του αὐτῆν.

— Μὰ ἐγὼ νοιώθω, Βασίλη Ἄνδρέιτς· δουλεύω, θαρρῶ, κ' ἐγὼ, προσπαθῶ, σὰ στὴν ἴδιο τὸν πατέρα μου, πολὺ καλὰ τὸ νοιώθω· ἀπεκρίνετο ὁ Νικήτας, κάλλιστα ἐννοῶν ὅτι ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς τὸν ἠπάτα, ἀλλ' αἰσθανόμενος συγχρόνως ὅτι θὰ ἦτο ματαιοπονία ἢ ἐκκαθάρισις τῶν λογαριασμῶν του καὶ ὅτι ἀνάγκη νὰ μὲνῃ ἐκεῖ, ἐλέησε ἄλλης θέσεως, καὶ νὰ λαμβάνῃ ὅ,τι τοῦ δίδουν.

Τώρα δὲ, διαταχθεὶς ἀπὸ τὸν κύριον νὰ ζευξῆ, ὁ Νικήτας, εὐθυμὸς καὶ πρόθυμος ὅπως πάντοτε, μὲ τὸν ζωηρὸν καὶ ἐλαφρὸν βηματισμὸν του, ὅστις ὁμοίαν τὸν βηματισμὸν χήνας, μετέβη εἰς τὸ ἀμαξοστάσιον, ἐξεκρέμασεν ἐκεῖ τὰ βαρέα ἐκ δέρματος, θυσανοειδῆ περικέφαλα καὶ κροταλίλων τοῦ χαλιννοῦ τοὺς κωδωνίσκους, διηρθύθη πρὸς τὸν κλεισμένον σταῦλον, ὅπου εὐρίσκειτο χωριστὰ ὁ ἵππος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς διέταξε νὰ ζευξῆ.

— Ἐστενοχωρήθηκα, κουτό, αἶ; εἶπεν ὁ Νικήτας ἀπαντῶν εἰς τὸν ἀσθενῆ, φιλόφρονα χρεμετισμὸν, δι' οὗ τὸν ὑπεδέχθη μετρίου μεγέθους, στιβαρὸς, μὲ ὀλίγον κατακρεμῆ τὰ ὀπίσθια, καστανόχρους, μὲ λευκὸν ὑπερμετώπιον, ἔνορχι ἵππος, μόνος αὐτὸς εἰς τὸν μικρὸν σταῦλον. — Καλὰ, καλὰ, προφθαίνεις, νὰ σὲ ποτίσω πρῶτα, κουτό, — ἔλεγε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἵππον ὡσάν αὐτὸς νὰ τὸν ἐννοοῦσε πράγματι καί, τινάζας μὲ τὸ ἄκρον τοῦ φορέματός του, τὴν λιπώδη, ἐλαφρὰ ἠυλακωμένην εἰς τὸ μέσον καὶ σκοτισμένην του ράχιν περιέβαλε τὴν ὠραίαν νέαν κεφαλὴν του μὲ τὰ περικέφαλα, τοῦ διηθῆσε τὰ ὄτα καὶ τὸ προκόμιον καὶ ἀφαιρέσας τὴν φορτίαν, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ πότισμα. Ὁ Καστανός, ἐξελθὼν μετὰ προσοχῆς ἀπὸ τὸν κατακοπρισμένον σταῦλον, ὤρμησε μὲ παιγνιδῆ λακτίσματα, προσποιούμενος ὅτι θέλει νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸν ὀπίσθιον πόδα τὸν Νικήταν, τρέχοντα μαζὶ του πρὸς τὸ πηγᾶδι.

— Παῖζε, παῖζε, κατεργάρικο! ἐξηκολούθει ὁ Νικήτας, γνωρίζων τὴν προσοχὴν μὲ τὴν ὅποιαν ὁ Καστανός ἐτίναζε τὸν ὀπίσθιον πόδα εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγίξῃ μόνον τὸ κοντογοῦνί του, χωρὶς νὰ τὸν κτυπᾷ καὶ ἰδιαίτερος ἀρεσκόμενος εἰς τὴν παιδιάν αὐτῆν.

Ἄφου ἐχόρτασε κρῦο νερό, ὁ ἵππος ἐστάθη ἐπὶ μικρὸν, ἀνέπνευσε, ἀνακινῶν τὰ ὕγρα, στιβαρά του χεῖλη, ἀπὸ τὰς τρίχας τῶν ὀπίσθων ἐστάλαξαν εἰς τὴν σκάφην αἱ διαφανεῖς τοῦ ὕδατος σταγόνες καὶ ἐφριμάσθη.

— Δὲ θές, δὲ χρειάζεται, νὰ τὸ ξέρουμε· καὶ ἄλλο πλιὸ νὰ μὴ ζητήξῃς, εἶπεν ὁ Νικήτας, σοβαρώτατα καὶ καθαρὰ ἐπεξηγῶν εἰς τὸν Καστανὸν τὴν διαγωγὴν του· καὶ ἔτρεξεν ἐκ νέου πρὸς τὸ ἀμαξοστάσιον, σύρων ἀπὸ τοῦ ρυτήρος τὸν ζωηρὸν ἵππον, τρέχοντα μὲ λακτισμοὺς καὶ διὰρκῶς φριμάσσοντα.

Δούλος δὲν ὑπῆρχε κανεὶς καὶ μόνος ἓνας ξένος ἦτο, ὁ ἄνδρας τῆς μαγείρου, ἐλθὼν χάριν τῆς ἑορτῆς.

— Πήγαινε, καλέ μου, ρώτησε, τοῦ εἶπεν ὁ Νικήτας — πια σάνια (1) νὰ ζεῖψω, τὴν μεγάλην ἢ τὴν μικροῦλα.

Ἵππην ἐκεῖνος καὶ μετ' ὀλίγων ἐπέστρεψε μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ζευχθῆ τὸ μικρὸν ἔλκθρον. Ὁ Νικήτας ἐν τῷ μεταξύ εἶχε περάσῃ τὴν περιδερίδα, ὑπέδεσε τὴν καρφόστικτον σελίσκην, φέρων δὲ εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ ἐλαφρὸν χρωματισμένον τόξον καὶ μὲ τὴν ἄλλην ὀδηγῶν τὸν ἵππον, ἐπλησίασε τὰ ὑπὸ τὸ ἀμαξοστάσιον εὐρισκόμενα δύο ἔλκθρα.

— Τὴ μικρῆ, ἄς εἶνε τὴ μικρῆ, εἶπε καὶ ὤθησε μετὰ τῶν ἀντιρρυμίων τοῦ ἐλκθρου, τὸν νοήμονα ἵππον, ὅλον ἐν προσποιούμενον πῶς θέλει νὰ τὸν δαγκάσῃ, καὶ βοηθούμενος ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς μαγείρου ἤρχισε νὰ ζευγῆ.

Ὅταν ἦσαν ὅλα σχεδὸν ἔτοιμα καὶ ὑπελείπετο μόνον νὰ προσδεθῶν τὰ ἠνία, ὁ Νικήτας ἐστειλε τὸν ἄνδρα τῆς μαγείρου νὰ φέρῃ ἀπὸ τὸ ἀμαξοστάσιον ἄχυρα καὶ ἀπὸ τὸν σιτοβολῶνα μίαν χονδροθόνην.

— Καλὰ τὰ καταφέραμε. Ἐλα, ἔλα μὲ μοῦ ξεπετιέσαι! ἔλεγε ὁ Νικήτας πατῶν καὶ πιέζων ἐντὸς τοῦ ἐλκθρου τὸ ἐκ βρούχης νεοαλωνισμένον ἄχυρον ὅπου εἶχε φέρει ὁ ἄνδρας τῆς μαγείρου. — Ἄς στρώσωμεν τώρα τὸ καναβάτσο καὶ ἀπὸ πάνω τὸ σεντόνι. Νὰ ἔτσι θὰ εἴν ὠραῖο τὸ κάθισμα, ἐξηκολούθει, πράττων ὅπως ἔλεγε, παραχώνων, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, τὴν περὶ τὴν πρόχειρον ἔδραν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, καλέ μου, εἶπεν ὁ Νικήτας πρὸς τὸν βοηθόν του, — πάντα καλλίτερα σὰν εἶνε δύο. — Καὶ ἀναλαθὼν τὴν χονδροθόνην μ' ἓνα κρῖνον εἰς τὰ ἠνωμένα ἄκρα, δερμάτινα ἠνία, ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ ἐλκθρου καὶ διηθύνετο διὰ τῆς παγωμένης κόπρου τοῦ ἐδάφους, πρὸς τὴν αὐλόθυραν, τὸν ζωηρὸν ἵππον, ἀνυπόμονον νὰ τρέξῃ.

— Θεῖτε Νικήτα, αἶ, θεῖτε! ἀνέκραξεν ὀπισθεν του, κροτήσαν τὸ μάνδαλον καὶ μὲ βίαν ἐξελθὼν ἐκ τοῦ προδόμου εἰς τὴν αὐλήν, ἐπταετῆς ἀγοράκι, φέρων μαῦρο κοντογοῦνι, καινουργῆ λευκά πιλωτὰ ὑποδήματα καὶ θερμοὺν σκοῦφον. — Κάθισέ μ' ἀπάνω! μὲ λεπτήν φωνούλαν παρεκάλει

(1) Ἐλκθρον.

τρέχον καὶ κομβῶνον συγχρόνως, τὸ κοντογοῦνι του.

— Καλὰ, καλὰ, τρέξε, ἀγάπη μου, εἶπεν ὁ Νικήτας καὶ σταματήσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἐλκθρου τὸ παιδί τοῦ κυρίου του, λάμπον ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ ἐξήλθεν εἰς τὴν ὁδόν.

Ἦτο τρίτη ὥρα. Παγωνιά, βαθμοὶ 10, συνεφιά καὶ ἄνεμος. Εἰς τὴν αὐλήν ὅμως ἐφαίνετο γαλήνη, ἐνῶ ἐξῶ εἰς τὸν δρόμον ἐπνεε σφοδρὸς ἄνεμος· καὶ ἀπὸ τὴν γεινικὴν ἀποθήκην ἡ χιὼν ἐτινάσσετο καὶ συνεστρέφετο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ λουτρῶνος. Μόλις ὁ Νικήτας ἐξῆλθε καὶ ἔστρεψε τὸν ἵππον πρὸς τὸ πρόθυρον, ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς, μὲ τὸ σιγᾶρον εἰς τὸ στόμα, περιβεβλημένος τὴν μηλωτὴν του, σφιγκτὰ καὶ χαμηλὰ ἐξωσμένος, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πρόδομον εἰς τὸ χιονόφορον πρόθυρον, τρίξον ὑπὸ τὰ πηλωτὰ ὑποδήματά του καὶ ἐστάθη, διευθετῶν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ ἐρυθροῦ, ἐξυρισμένου καὶ μόνον τοὺς μύστακας διατηροῦντος προσώπου του, τὰς γωνίας τοῦ περιλαίμου τῆς μηλωτῆς του, στρέφων αὐτὰς πρὸς τὰ ἔσω, διὰ μὴν ἰδρώνη τὸ γουναρικὸν ἀπὸ τὴν ἀναπνοήν.

— Τὸ εἶδες τὸ σκανδαλίARIO ἐπρόφθασε νὰ καθῆσθαι! εἶπεν ἰδὼν τὸ παιδί του εἰς τὸ ἐλκθρον καὶ ἀποκαλύπτων τοὺς λευκοὺς του ὀδόντας. Ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς ἦτο ἐξημμένος ἀπὸ τὸ κρασί ὅπου εἶχε πιωμένον μὲ τοὺς ξένους του καὶ συνεπῶς πλέον ἢ ἄλλοτ' εὐχαριστημένος ἀπὸ τ' ἀγαθὰ του καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις του ὅλας. Σκεπασμένη τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὄμους, μὲ μανδῆλι μάλλινο, ὅπου μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νὰ φαίνονται, ἔγκυος, ὡχρὰ καὶ ἰσχνή, ἡ σύζυγος τοῦ Βασίλη Ἄνδρέιτς τὸν συνόδευε, ἰσταμένη ὀπισθεν του εἰς τὸν πρόδομον.

— Ἐγὼ λέω, νὰ τὸν ἔπαιρνε τὸν Νικήτα, ἔλεγε, προβάλλουσα δειλῶς ἐκ τῆς θύρας. Ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς ἔπτυσε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Μὲ χρήματα θὰ πᾶς, ἐξηκολούθει μὲ τὸν αὐτὸν παραπονετικὸν τόνον ἐκεῖνη. — Καὶ ὁ καιρὸς μπορεῖ νὰ χειροτερέψῃ. Ἀλήθεια μὰ τὸ Θεὸ!

— Πῶς μαθῆς τὸ δρόμο δὲ ξέρω καὶ μοῦ χρειάζεται ὀδηγὸς χωρὶς ἄλλο; εἶπεν ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς μὲ τὴν ἰδιαίτερον ἐκείνην, τὴν προσποιητὴν τῶν χειλέων ἔντασιν μὲ τὴν ὅποιαν συνήθως ὠμίλει μὲ τοὺς πελάτας του, θαυμάζων τὴν ρητορικὴν του.

— Νὰ τὸν ἔπαιρνε, ἐγὼ λέω, ἀλήθεια. Νὰ ζῆς, κάμε μου τὴν χάρι! ἐπανέλαθεν ἡ σύζυγος, στρέφουσα τὴν καλύπτραν τῆς ἐκ τοῦ ἀντιθέτου.

— Νά! κολλητσίδα μιὰ φορά. . . καὶ δὲ μοῦ λές ποῦ θὰ τὸν πάρω;

— Ἐγὼ, Βασίλη Ἄνδρέιτς, εἶμ' ἔτοιμος, εἶπεν εὐθύμως ὁ Νικήτας. Μόνο τ' ἄλογα νὰ ταῖζονε, ὅσα λείπω, ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν οἰκοκυράν.

— Ἐγὼ, Νικήτα μου, θὰ τὰ κυττάζω. Θὰ προστάξω τὸν Συμεὼν νὰ προσέξῃ, εἶπεν ἡ οἰκοκυρά.

— Τὸ λοιπὸ, θὰ πᾶμε, Βασίλη Ἄνδρέιτς.

εἶπεν ὁ Νικήτας περιμένων.

— Μὰ καθὼς φαίνεται, πρέπει νὰ γίνῃ τὸ χαιτῆρι τῆς γρηᾶς. Μόνο σὰ θαρθῆς, πήγαινε νὰ φορέσῃ κανένα μανδῦα πρὸ ζεστό, εἶπεν ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς μὲ νέον μειδίαμα καὶ νεύον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ πολύθυρον, ὡσάν κροσωτὸν ἀπὸ τὸ κουρέλιασμα τῶν ἄκρων κατακρηλιωμένον καὶ καταζαρωμένον, πολυπαθὲς κοντογοῦνι τοῦ Νικήτα.

— Αἶ, καλὲ ἄνθρωπε, εὖγα καὶ βάσταξε τὸ ἄλογο! ἀνέκραξεν ὁ Νικήτας ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἄνδρα τῆς μαγείρου.

— Ἐγὼ, ἐγὼ τὸ βαστῶ! εἶπεν ὁ μικρὸς ἐξάγων ἀπὸ τὰ θυλάκια τὰ παγωμένα ἐρυθρὰ χεράκια του καὶ ἀρπάζων τὰ κρῦα δερμάτινα ἠνία.

— Μόνο μὴν παρατρέβασαι μὲ τὸ μανδῦα σου, κάμε γρήγορα! ἐφώνησεν ὁ Βασίλη Ἄνδρέιτς πρὸς τὸν Νικήταν ὑπεμειδιῶν χλευαστικῶς.

— Σὲ μιὰ στιγμή, ἀφεντικὸ Βασίλη Ἄνδρέιτς, εἶπεν ὁ Νικήτας, καὶ τρέξας ὡσάν ἀστραπή καὶ στραβοπατῶν μὲ τὰ ὑπερραμμένα, ῥυπαρὰ πηλωτὰ ὑποδήματά του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐν τῇ αὐτῇ καλύβῃ τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἐλα, Ἀρηνουσα, δός μου τὸ πανωφόρι ἀπὸ τὸ τζάκι, φεύγω μὲ τὸ νοικοκυρῆ! εἶπεν ὁ Νικήτας εἰσελθὼν καὶ ξεκρεμάσας ἀπὸ τὸ καρφὶ τὴν ζώνην του.

Ἡ δοῦλα, μετὰ τὸν ἀπογευματινὸν ὕπνον, ἠτοίμαζε τὸ σαμοβᾶρι διὰ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἀντίκρουσεν εὐθυμὸς τὸν Νικήταν, ἀπὸ τὴν σπουδὴν τοῦ ὅποιου ἠλεκτριθεῖσα, ἐκινήθη μὲ τὴν αὐτὴν ὡς ἐκεῖνος βίαν κ' ἐπήρην ἀπὸ τὴν ἐστίαν, ὅπου τὸ εἶχαν βάλει νὰ στεγνώσῃ ἓνα ἐπανωφόρι τσόχινο, τριμμένο παραφορεμένο καὶ τὸ ἐτίναζε καὶ τοῖσαζε.

— Τώρα δὰ θὰ χαιτ' εὐρυχωρία μὲ τὸν ἄνδρα σου, εἶπεν ὁ Νικήτας εἰς τὴν μάγειρον, πάντοτε ἀπὸ καλωσύνην καὶ ἀβρότητα κάτι εὐρίσκων νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον μεθ' οὗ συναμίλει κατὰ μόναν. Καὶ περιτυλίχθει τὴν στενὴν καὶ ζαρωμένην ζώνην, ἐπίσσε μὲ τὴν ἄλλην τὴν ἰσχνὴν του γαστέρα καὶ περισφίγγθη εἰς τὸ κοντογοῦνι του μὲ ὅλας του τὰς ἐνδύσεις.

— Ἐτσι ναί, εἶπεν, ἀποτεινόμενος τώρα πρὸς τὴν ζώνην καὶ παραχώνων τὰς ἄκρας τῆς εἰς τὴν μέσην του. — Δὲ θὰ μεῦ πεταχτῆς ἔτσι! — ἀναστείλας δὲ καὶ χαλαρώσας τοὺς ὄμους διὰ νὰ εὐκολύνη τὰς χεῖρας, ἐφόρσε τελευταίαν τὴν ἐφειστρίδα του, ἐτέντωσε τὴν ράχιν ἐπίσσε διὰ νὰ ἔχουν εὐρυχωρίαν αἱ χεῖρες, τὴν εἰδίλωσε ὑπὸ τὰς μασχάλας κ' ἐπήρην ἀπὸ τὸν ἄθακα τοῦ τοῖχου τὰ χειρόκτιά του.

— Τώρα εἶνε καλὰ.

— Ξέρεις τί, Στεπάνιτς; δὲ θὰ ταν ἄσχημο ν' ἀλλάξῃς ποδήματα, εἶπεν ἡ μάγειρος — αὐτὰ τοῦ φορεῖς εἶνε τρύπια.

Ὁ Νικήτας ἐστάθη ὡσάν κάτι ἀναπολῶν.

— Καλὰ θὰ ταν. . . Μὰ δὲ βλάπτει κ' ἔτσι, δὲν εἶνε μακρὰ!

Καὶ ἐξῆλθε τρέχων εἰς τὴν αὐλήν.

(Ἐπεταί συνέχεια).

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Ἀπόσπασμα διαλόγου :

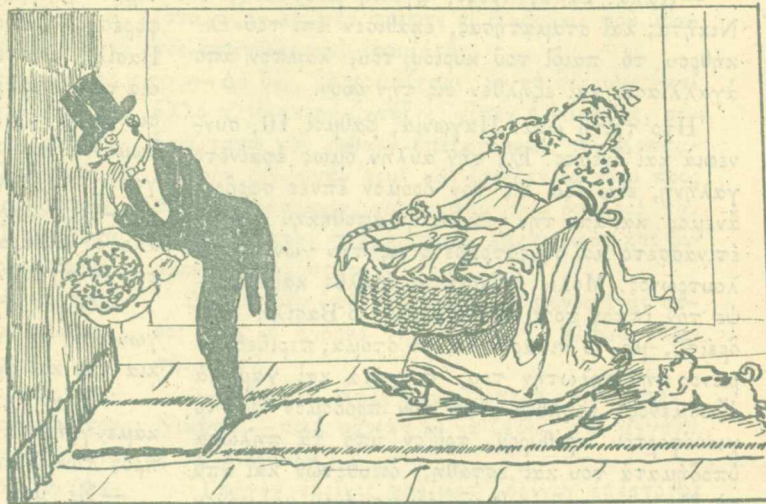
- Ψεύρεις· αυτόν, τὸν τρέμει ὁλος ὁ κόσμος !
- Τί είναι ; Ληστής ;
- Ὅχι· είναι ὑποταμίας !

Οἰκονομία.

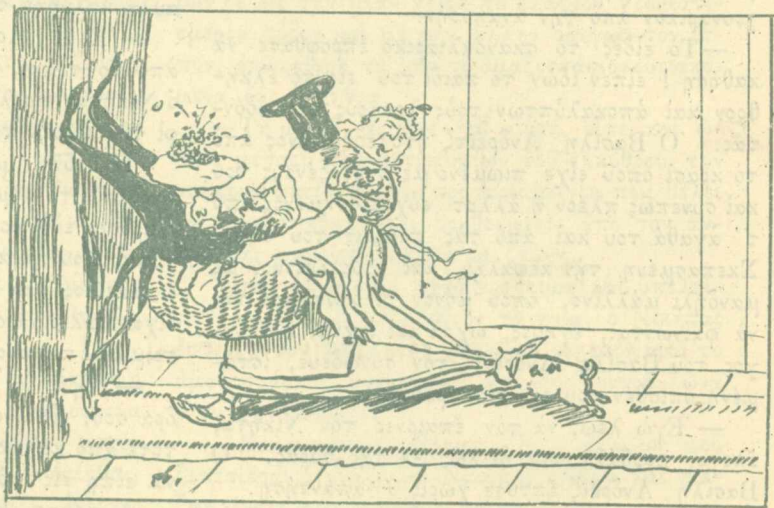
Ὁ Πλούσιος Τραπεζίτης Χ. — Πῶς, κόρη μου, θέλεις νὰ πάρῃς αὐτὸν τὸν νεαρὸν τυπογράφον; ἀγνοεῖς, λοιπόν, ὅτι δὲν ἔχει πεντάρα ;  
Ἡ κόρη. — Μὰ, μπαμπᾶ, δὲν συλλογίζεσαι τὴν οἰκονομίαν ποῦ θὰ κάμωμεν ; Τὰ ἀναγγελτήρια τῶν γάμων μας, δὲν θὰ μᾶς κοστίσουν τίποτε σχεδόν.

- Μήπως ὁ καφὲς σᾶς ἐρεθίζει ;
- Κάποτε.
- Ὅταν ἔχετε τὰ νεῦρά σας ;
- Ὅχι ! Ὅταν ἔχη κριθᾶρι.

ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΝΗΣΤΗΝ ΤΟΥ



Τί νὰ τῆς εἰπῶ;..... Πῶς ν' ἀρχίσω;... Δεσποινίς μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς.....

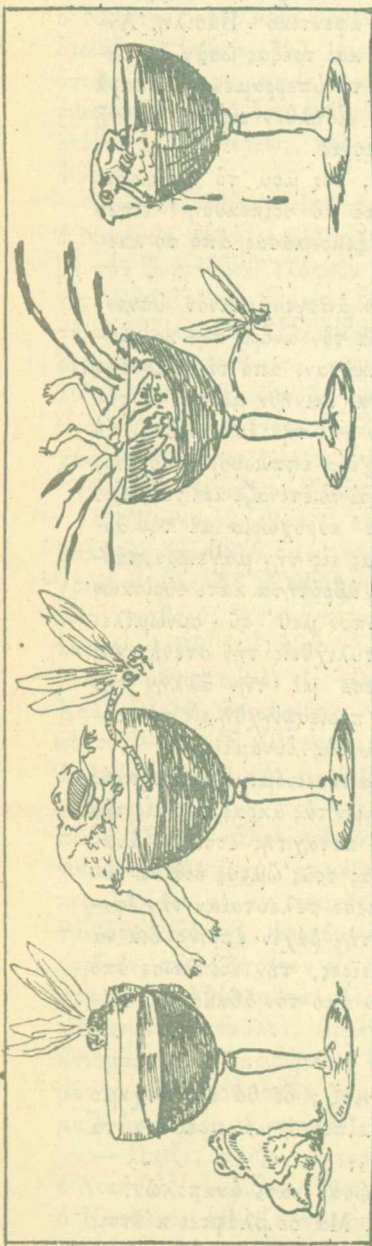


..... καὶ εὐλόγου συγμνησῆσας.....



..... Τολμῶ νὰ σᾶς προσήρῳ τὴν πενιχράν ταύτην ἀνθοδέσμην!

(Ἐκ τοῦ Fliegende Blätter).



Ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἔρας μίας δεσποινίδος.

ΚΥΚΝΕΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πεθαίνω... ὁ ἥλιος ἔχει γύρει στὰ βουνὰ Διπλῆ νυχτιὰ στὰ μάτια μου εἶν' χυμένη Τῆς γῆς καὶ τοῦ Ἄδη τὸ τρισκότιδο βαριά Μὲ πλάκωσαν, κι' ὅμως ἀκόμα μένει

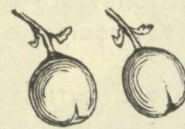
Ἡ ψυχὴ στὰ στήθη μου καὶ ψάλλει θλιβερά Τὸ κύκνειο τῆς τραγοῦδι... — Ἐλα, φῶς μου! Καὶ διῶξε πάλι ἀπ' τῆς ματιὰ μου τὴ νυχτιὰ Ποῦ μοῦ κρυψε τὴ ζωγραφιά τῶν κόσμου.

Ἐλα, πρὶν νὰ φωνάξουν τὸν πνευματικὸ Γενοῦ πνευματικὸς μου, θέλω σένα Τὰ λόγια τὰ στερνά μου νὰ σοῦ πιστευτῶ Καὶ δυὸ τραγοῦδια πῶχω καμωμένα.

Σφίξε με μέσ' τὴν ἀναμμένη σου ἀγκαλιά, Μὴ σὲ τρομάξῃ ἡ κρῦα ἀναπνοή μου ! Δός μου ἀπ' τὰ χεῖλῃ σου μετάληψη στερνῆ... Κι' ἄς πάῃ στὴν Κόλαση γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ μου!

Παρίσιοι

Νέκος Μαρσέλλος



ΜΙΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΣΠΕΡΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΩΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΩΝ

Κάποιος μ' ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον. Ἐστράφην ἀμέσως καὶ εὐρέθην κατὰ πρόσωπον μὲ τὸν θυρωρὸν τοῦ Φιάκα, τύπου γνωστοτάτου ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ τοῦ ὁποίου τὰ περίεργα ἐπεισόδια ἀριθμοῦνται κατὰ δεκάδας.

— Καὶ ὁ φίλος σας, λέγει, τί ἔγεινε ;  
— Ἐγὼ πρέπει νὰ σ' ἐρωτήσω, ἀπάντησα ἐκπλαγεῖς.

— Πιστεύσατε, ὅτι δὲν τὸν ξαναεῖδα. Μοῦ ἔπαιξ' ἓνα παιγνίδι ποῦ εἶμαι γιὰ νὰ σκάσω. Εὐκαιρεῖτε πέντε λεπτά ; Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ πράγματα καθὼς συνέβησαν.

Εἰσήλθομεν εἰς ἓν καφενεῖον.

— Μετὰ τὸν γάμον μου, εἶπον, ἀφοῦ προηγουμένως διέταξα δύο ποτά, τὸν ἔχασα ὅλως διόλου, διότι ἐνῶ τὸν προσεκάλεσα πολλάκις εἰς γεῦμα, αὐτὸς ἐφέρθη διὰ πολὺ ἀνοικείου τρόπου. Τὴν τελευταίαν φορὰν, μᾶς ἀφῆκε τὸ μεσονύκτιον καὶ κατέβη τὴν κλίμακα χωρὶς φῶς· φθάσας κάτω, στρέφει δεξιὰ, ἀντὶ νὰ βαδίσῃ ἀριστερά, καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν κατὰσιν, ὑποθέτων, ὅτι τὸ σπίτι εἶχε καὶ ἄλλο πάτωμα. Μὲ λίγα λόγια, τὸν ἐπανεῦρον

τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ ὑπόγειον, φωνάζοντα τὸν θυρωρὸν νὰ τῷ ἀνοίξῃ τὴν θύραν...

— Τώρα ἦλθε καὶ ἡ σειρά μου, λέγει ὁ συνομιλητῆς μου θυρωρὸς. Γνωρίζετε, ὅτι κατεγίνετο εἰς τὸν πνευματισμὸν καὶ ὅτι μοὶ ὠμίλει συχνὰ περὶ ἐκτάκτων πειραμάτων ὑποσχόμενός μοι νὰ μὲ προσκαλέσῃ κ' ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκά μου εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς περιέργους πνευματιστικὰς συνεδριάσεις.

Μίαν ἡμέραν, λοιπόν, μοῦ λέγει :

— Κύρ Μανώλη, ἂν ἀναβῆτε ἀπόψε εἰς τὴν κατοικίαν μου, θὰ εὐχαρισθῶ πολὺ νὰ σᾶς πείσω περὶ τῆς ἐνεργείας τῶν πνευμάτων.

Ἐγὼ τοῦ ἀπαντῶ :

— Εὐχαριστῶς, ἀλλὰ ποῖος θὰ φυλάττῃ τὸ σπίτι ; Γνωρίζετε, ὅτι εἶμαι ὁ θυρωρὸς καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ οικοδεσπότη.

— Ὅσον δι' αὐτό, ὁ φίλος μου Παπαδέλλας ἠμπορεῖ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ διὰ μίαν ἐσπέραν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ θὰ ἔλθω.

Τὴν ἐσπέραν, τοῦ φίλου τοῦ Παπαδέλλα τεθέντος εὐγενῶς εἰς τὴν διάθεσίν μας, διὰ νὰ μᾶς ἀντικαταστήσῃ ἓνα ζευγάρι ὤραια, ἀναβαίνομεν εἰς τοῦ ἐνοικιαστοῦ μας, ὅπου ἦσαν καὶ ἄλλοι φίλοι τοῦ κύριου καὶ κυρίας, τοὺς ὁποίους μᾶς συνιστᾷ ὡς πρώτης τάξεως μέντιουμ.

Ὁ Φιάκας προτείνει, ἐν πρώτοις, νὰ προσκαλέσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Διός. Δεχόμεθα. Καὶ μετὰ τὴν ἀποστήθισιν τῶν συνήθων λέξεων τῆς Σολωμονικῆς, μία μυστηριώδης φωνή, ἄγνωστον ἀπὸ ποῦ ἐρχομένη, μᾶς ἀφίνει ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκά μου, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

— Ἀφήσατέ με ἦσυχον ἀπαντᾶ ἡ ἐρωτημένη ψυχὴ τοῦ Διός· αὐτὴν τὴν στιγμὴν παίζω πικέτο μὲ τὸν Σαρδανάπαλον. Νὰ πάρ' ἡ ὀργή, δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μείνῃ ἦσυχος μίαν στιγμὴν μὲ αὐτοὺς τοὺς ζωντανούς...

— Πῶς ἀναγνωρίζω τὴν φωνὴν του, λέγει τις πλησίον μου, μετὰ θαυμασμοῦ· μοῦ φαίνεται πῶς ζῆ ἀκόμη.

Τώρα λέγει ὁ Φιάκας, θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰ πειράματά μας διὰ τοῦ φανταστικοῦ χοροῦ τῶν ἐπίπλων.

— ὦ ! ὄχι, ὄχι, λέγει τρομασμένη ἡ σύζυγός μου· φοβοῦμαι.

Ἄλλ' ὁ Φιάκας τῆς δίδει θάρρος.

— Μὴ φοβεσθε, εἶναι ἀβλαβῆ. Ἄλλὰ χρειάζεται διὰ τὸν χορὸν αὐτὸν ἀπόλυτον σκότος. Ξυπνητούλη, ἔφερες τὴν ὀκαρίνα σου ;

— Ναί.

— Λοιπόν, παῖξέ τους τὴν πόλκα «τῶν Πυροβολητῶν».

Μετ' ὀλίγον, σβύνουν τὴν λάμπαν, ἡ ὀκαρίνα παίζει χορὸν τινα καὶ ἀκούονται τὰ ἐπιπλα ὀρχοῦμενα διαβολικοὺς χοροὺς ἀπὸ τοῦ ἐνὸς δωματίου εἰς τὸ ἄλλο.

Ἡ σύζυγός μου κολλᾷ ἐπάνω μου ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, καί εἰς ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ φωνὴ τοῦ Φιάκα διατάσσει στρατιωτικῶς :

— Χορὸς ἀρ... κεΐ !

Ἦναψαν πάλιν τὴν λάμπαν καὶ πρὸς μεγάλην μας ἐκπληξιν, βλέπομεν καλῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν οὐδαμοῦ οὔτε ἶχνος ἐπίπλων.

— Ω ! δυστυχία ! μᾶς φωνάζει ὁ Φιάκας ἐκ τῆς εἰσόδου, ποῖος βλάξ ἄφησε τὴν θύραν τῆς σκάλας ἀνοικτὴν ; Πᾶνε τὰ ἐπιπλά μου, οὔτε ἓνα δὲν μοῦμινε !

Τότε πανικός κατέλαβε τοὺς νεαροὺς φίλους τοῦ Φιάκα, οἵτινες, πάντες τρέχουν εἰς καταδίωξιν τῶν χορευόντων ἐπίπλων, ὡς σμῆνος πτηνῶν πρὸς κατάκτησιν τεμαχίου ἄρτου, ἐνῶ ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγώ, λιγυνόμαστε ἀπὸ τὰ γέλια· τόσο μᾶς ἐφάνη ἀστεῖον τὸ θέαμα. Ἐπειτα καταβαίνομεν εἰς τὸ θυρωρεῖον, ἀλλ' οὔτε ὁ Παπαρδέλλας ἦτο ἐκεῖ.

Ἄλλ' ἀλλοίμονον· κύριέ μου, μετὰ τὰ γέλια ἠκολούθησεν ἡ ἀπελπισία, διότι δὲν ἔξα ναιίδαμε τὸν ἐνοικιαστὴν μας, οὔτα τὰ ἐπιπλά του· πρὸς τούτοις ἐχρεῶσται καὶ μερικὰ ἐνοίκια.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν ἐδιηγῆθην τὴν ἰστορίαν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ἀντὶ νὰ γελάσῃ καὶ αὐτός, μᾶς ἐπέταξ' ἔξω.

Νά, τί παιγνίδι μᾶς ἐπαιξεν ὁ φίλος σας. Ἄχ ! κ' ἂν τὸν πιάσω καμμιά φορά εἰς τὰ χέρια μου· δὲν εἰξεύρω κ' ἐγὼ τί θὰ τοῦ κάμω.



**ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ**

Πρὸς τινὰ φίλον μας ἀπεστάλη ἐκ τῶν φυλακῶν μία περίεργος ἐπιστολή, ἣν χάριν τῆς ὀρθογραφίας τῆς δημοσιεύομεν κατωτέρω :

Ἄξιότιμα Κύριε Μ.

προσκυνῶ

Ἐπεὶ ἡ ἀναθεορυσήσιμος συζητεῖται τὴν ἐρχομένην Παρασκευὴν σὰς Παρακαλῶ θερμοῦς μετὰ δακρῖον ὅπως λαλήσαιτε ἐν ρίματι εἰπὲρ εμεῦ καὶ ἐντὸ ρίματι τοῦτο πεπλήροκα ἡμῖν διότι Παντοῦ ἐφώναξα ζυτῶν τὴν προστασίαν καὶ ἡ φωνίμου εἰς οὐδενὸς οὐς ἀντίχει κατέσται βοή, ἐν τῇ ἐρήμῳ Πλὴν με ἀναθερεῖ ἡ ὑμετέρα ἐλπίς τῆς φιλανθρωπίας ἵτις δύναται νὰ με σώσεται ἀπὸ τὰς φυλακᾶς καὶ ἐγὼ θέλω δοξάζη τὸ ὑψίστο ὑπὲρ τὸ αἶσιον καὶ ἀκράδαν τῆς εὐμερείας ὅθεν μὴ ἐγγαταλήψεις τοὺς ἐλπίζοντας ἐπὶ σαῖ ἀντιπρόσωπων τῆν τοῦ παντοδυνάμου φιλανθρωπίαν

Ὁ ταπινὸς δοῦλος  
Νικόλ. Ο.

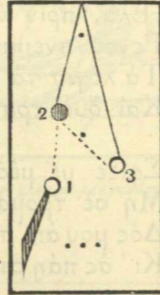
**ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ**

**Ἡ ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ**

**Εἰς 30 μαθήματα**

**Μάθημα Ι'**

Ἴδου ἡ περίπτωσις, καθ' ἣν δὲν πρέπει νὰ κτυπᾶτε τὴν σφαῖράν σας εἰς τὸ κέντρον διὰ νὰ ἐκτελέσητε κλαυστὸν ἐπὶ σφαίρας, κειμένης εἰς τὸ μέσον τοῦ Μπιλλιάρδου (ὡς ἐν τῷ Ζ! μαθηματι). Ἡ περίπτωσις αὕτη παρουσιάζεται, ὅταν τῇ βοηθητικῶν πλευρῶν, σὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχετε τὴν συσχέτισιν τῶν γραμμῶν, ἢ τὴν ἄρμονίαν τῶν σφαιρῶν, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα Σερὶ (Série).



Σχῆμα 10ον.

Οὕτω, εἰς τὸ Σχῆμα 10ον, ἀπὸ τὰς πλευράς (σπόντας) εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαναφέρετε τὴν σφαῖραν 2 ἐπὶ τῆς σφαίρας 3.

Ἐνταῦθα κτυπᾶτε ἀντιθέτως ἢ ἐν τῷ Ζ' μαθηματι, ἦτοι, τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 σφαῖραν πρέπει νὰ κτυπήσετε εἰς τὸ τρίτον αὐτῆς, ἀπὸ τὸ μέρος, τὸ κείμενον ἀντιθέτως πρὸς τὴν σφαῖραν 3, καὶ τὴν σφαῖραν 2 νὰ εὔρετε εἰς τὸ κέντρον.

**ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΜΑΣΣΕ**

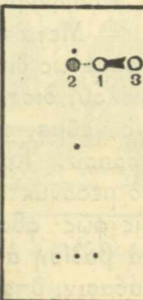
**Μάθημα ΙΑ'**

Συνητήσαμεν δύο εἰδῶν κλαυστὰ μέχρι τοῦδε, τὸ ἀπ.λοῦν καὶ τὸ με φά.λοσο, εἴτε δεξιὰ, εἴτε ἀριστερά· ὑπάρχει ὁμοίως καὶ τρίτον εἶδος κλαυστοῦ, τὸ Κοι.λέ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὠραῖον ὅσον καὶ δύσκολον.

**Α' μάθημα Μασσέ — Κλαυστὸν Μασσέ.**

Συνηθίσατε νὰ ἐπιτυγχάνετε τὸ κὸλπον τοῦτο ἡρέμα, γ.λαφυρά, ὡς λέγεται εἰς τὴν γλωσσῶν τοῦ Μπιλλιάρδου.

Τὸ Κλαυστὸν μασσέ ἐπιτυγχάνετε, ἂν κρατεῖτε τὴν στέκαν σας καθέτως σχεδόν.



Σχῆμα 11τον

**ἩΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ**

**Ἡ ΠΑΝΩΡΙΑ**

Μιά φορά κι' ἓναν καιρό, εἴταν καὶ δὲν εἴταν, εἴταν τρεῖς ἀδελφές. Ἡ μικρότερη εἴταν καλύτερη κι' ὠμορφότερη ἀπὸ τὰς ἄλλες, καὶ δὲν εἶχε ταίρι στὴν ὠμορφιά τῆς. Τὴν ἔλεγαν Πανώρια. Οἱ δύο οἱ μεγαλύτερες ἀπὸ τὸ φθόνο, ποῦ εἶχαν γιὰ τὴν Πανώρια, νόμιζαν ὅτι τὴν ξεπεροῦν στὴν ὠμορφιά καὶ τὴ μισοῦσαν. Μιά μέρα βῆκαν ἔξω καὶ ρώτησαν τὸν ἥλιο :

— Ἦλιε μου, κύρ Ἦλιε μου, ποῖα ἀπὸ μᾶς εἶναι ἡ ὠμορφότερη ;

— Ἡ Πανώρια !

Ἀπελογήθηκε ὁ Ἦλιος

Ἄμα ἤκουσαν τὴν ἀπόκριση τοῦ Ἦλιου, τοὺς φάνηκε ὅτι ἔπεσε ὁ οὐρανὸς ἀπάνω τους. Τί νὰ κάμουν ; Σκέφτηκαν νὰ τῆς χρίσουν τὸ πρόσωπο μὲ κατράμι κι' ἔτσι νὰ γείνη μαύρη σὰν ἀράπισσα. Ἐκεῖ ποῦ ἡ Πανώρια κοιμῶνταν βαθυὰ, πῆγαν σιγά-σιγά καὶ τῆς ἀλείφουν τὸ πρόσωπο μὲ κατράμι, κι' ὕστερα βῆκαν ἀμέσως στὸν Ἦλιο καὶ τὸν ξαναρώτησαν :

— Ἦλιε μου, κύρ— Ἦλιε μου, ποῖα ἀπὸ μᾶς τώρα εἶναι ὠμορφότερη ;

— Ἡ Πανώρια !

Ματαπολογήθηκε ὁ Ἦλιος.

Ἄφου καὶ μ' αὐτὸ δὲ μπόρεσαν νὰ κάμουν τὸν Ἦλιο νὰ τὰς εἰπῇ ὠμορφότερες ἀπὸ τὴν Πανώρια ἀποφάσισαν νὰ τὴν ξαφανίσουν.

Μιά βραδυὰ τῆς εἶπαν :

— Ἡμεῖς Πανώρια, αὔριο θά'επαμε πρῶτ'— πρῶτ' στὸ λόγγο γιὰ ξύλα. Ἐσὺ, ἀμα ξυπνήσης, νάνά'ῃς τὴ φωτιά, νὰ κουβαλήσης νερό, κι' ὕστερα νάρθῃς στὸ λόγγο νὰ μᾶς βρῆς καὶ νὰ γυρίσωμε μαζί.

— Σὲ ποῖα μεριά θὰ σὰς βρῶ ;

Τὲς ρώτησε ἡ Πανώρια.

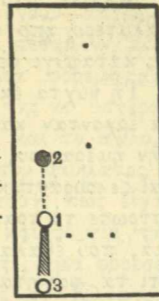
— Θὰ μᾶς βρῆς (τῆς εἶπαν αὐτὲς) ἐκεῖ κοντά, ποῦ θὰ ἰδῆς κρεμασμένο τὸ μαυροκάππι.

Ἄλλὰ εἶχαν ἄλλα μὲ τὸ νοῦ τους.

Τὸ πρῶτ' οἱ μεγαλύτερες οἱ ἀδελφές σηκώθηκαν καὶ πᾶν γιὰ τὸ λόγγο μὲ τὰ τσεκούρια. Σηκώθηκε ὕστερα κι' ἡ Πανώρια, ἀναψε τὴ φωτιά, κουβάλησε νερό, σκουπίσε τὸ σπίτι κι' ὕστερα πῆρε τὴν τριχιά τῆς καὶ τὸ τσεκούρι τῆς καὶ πάει γιὰ τὸ λόγγο. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, εἶψαζε δάθε-κεῖθε νὰ ἰδῇ νὰ μαυρίζη τὸ μαυροκάππι, καὶ μὲ τὰ πολλὰ τὸ ἤυρε, ἀλλὰ πουθενὰ οἱ ἀδερφές τῆς ! Ψάχνει ἐδῶ ἐκεῖ, φωνάζει... τίποτε ! Πηγαινόντας-πηγαινόντας ἤυρε μαλλιά κεφαλοῦ καταγῆς καὶ τορὸ αἶμα. Ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ νὰ βρυκάξῃ, νομίζοντας ὅτι κάποιος θηρὸ τῆς εἶχε φάγει καὶ πῆρε τὸν τορὸ—τορὸ τὸ αἶμα. Πάει, πάει, πάει, καὶ ὄλο πήγαινε, κι' ὅσο πήγαινε τόσο ξεμάκρυνε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Πηγαινόντας,

**Β' μάθημα Μασσέ. Ἐπὶ τοῦ μήκους τοῦ Μπιλλιάρδου.**

Τὸ κὸλπον τοῦτο εἶναι ὁμοῖον μὲ τὸ προηγούμενον, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κτυπήσετε πολὺ καθέτως.



Σχῆμα 12τον



Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Κοσμάς Εὐμορφόπουλος ἐγεννήθη ἐν Μαδύτῳ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Ὑπὸ τοῦ τέως Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, μεθ' οὗ διετέλει εἰς φιλικὰς σχέσεις, μετετέθη πρὸ ἑνὸς ἔτους εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ὅπου ἠγαπάτο διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν καὶ τὰ φιλογενῆ αἰσθηματά του.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐγνώσθη, ὅτι συνελήφθη ὑπὸ μεγάλου τουρκικοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος καὶ ὠδηγήθη εἰς Ἰωάννινα, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῇ δοξολογίᾳ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Α'. ἐτόνισεν ὑπὲρ τὸ δέον τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως καὶ μετέδωκεν εἰς τὰ πλήθη τὸν ἅγιον πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν ! Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διεμαρτυρήθη ἐντόνως καὶ ἐλπίζεται ἢ ἐντελής ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀθῶου ἱεράρχου. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἐνεργεῖ πρῶτος ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ τοῦ ἡμετέρου αἱ χεῖρες εἶναι δεμέναι μὲ μίαν μεγάλην Ταινίαν... Ὁ σμανιέ !

πηγαίνοντας την έπιασε ή νύχτα, νύχτα μαύρη με σύννεφα. Έχασε και τον τορό από το αίμα και το δρόμο! Οί αδερφές της όμως δεν είχαν πάθει τίποτε. Είχαν κρεμάσει τὸ μυροκάππι σὲ μιὰ βαλκανιδιά, κι' ἄντι νὰ κόψουν ξύλα και νὰ περιμεινουν και τὴν ἀδερφή τους, πήγαν σὲ μιὰ ἀλουπότρυπα, ἔπικσαν μιὰ ἀλουπού, τὴν ἔσχισαν κάπου, ὅσο γιὰ νὰ τρέχη αἷμα μόνχα, και ἀφου σκόρπισαν καταγῆς κάμποσα ἀποχτενίδια τους, ποῦ εἶχαν πάρει ἀπὸ τὸ σπίτι ἐπίτηδες, τὴν ἀπόλυσαν μέσα στὰ λόγγια. Ἡ ἀλουπού ἄρχισε νὰ τρέχη νὰ τρέχη μ' ὅλα τὰ δυνατά της, κάμνοντας τορό ἀπὸ αἷμα, κι' αὐτές ἀπ' ἄλλο δρόμο, γύρισαν μιὰ χαρὰ σπίτι τους, εὐχαριστημένες, ἐνῶ ἡ ἀδερφή τους ἔτριχε τὰ λόγγια νὰ τὲς βρῆ, κι' ἔκλαιγε μὲ μαύρα δάκρυα, νομίζοντας, ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ εὕρισκε στὸ δρόμο τορότορό, κι' ἀπὸ τὰ μκλιὰ, ὅτι κάποιος θηριὸ τὲς εἶχε φάγει!

Ἡ Πανώρια, ὅταν βρέθηκε μέσα στὰ σκοτάδια, δὲν ἤξερε ποῦ βρίσκονταν κι' οὔτε πόσο εἶταν μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της. Δὲν ἤξερε κατὰ ποῦ νὰ κάμη: μπρός, ἢ πίσω, ἀπάνω ἢ κάτω. Σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ ρυάζωνται λύκοι κι' ἀρκουῶδες κι' ἄλλα κρεατοφάγα ἀγρίμια, λιμασμένα γι' ἀνθρώπινο κρέας και γι' ἀθρώπινο αἷμα. Τί νὰ κάμη Πῶς; νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δόντια τους ἢ κακομοίρα; Τῆς ἦρθε στὸ νοῦ ν' ἀναιβῆ σ' ἓνα δέντρο, κι' ἐκεῖ νὰ σταθῆ και νὰ γλυτώσῃ. Ἀνέβηκε σ' ἓνα δέντρο, ψηλοοσοῦ, ὀλωσιδίου στὴν κορυφή ἀπάνω. Σὲ λίγο ἔφτασαν ἓνα κοπάδι λύκοι. Οἱ ἀρκουῶδες εἶχαν πάρει ἄλλο δρόμο. Πέρασε ὅλο τὸ λυκοκόπαδο μπροστὰ ἀπὸ τὸ δέντρο, ποῦ εἶταν αὐτὴ ἀνακλιναμένη, ἀλλὰ δὲν κατάλαβαν τίποτε. Ὁ λύκος δὲν ἔχει μυροδιὰ μόνον μάτι ἔχει, ἀλλὰ ποῦ νὰ ἰδοῦν αὐτοὶ σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινόβραδο! Ἐκεῖ ποῦ μούλωνε ἡ Πανώρια ψηλά στὸ κατάκορφο τοῦ δένδρου, ἔσπασε ἓνα κλωναράκι. Γύρισε ἓνας λύκος και μ' αὐτὸν γύρισε και ὄλο τὸ λυκοκόπαδο. Φέρουν γύρα στὴ ρίζα τοῦ δένδρου, πήγαν παρέκει, δὲ μποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε και τράβησαν και πᾶν. Στάθηκε κάμποσες ὥρες ψηλά στὴ κορυφή τοῦ δένδρου και κύτταζε ὀλόγυρα μὴν ἀνακαλύψῃ πουθενὰ κανένα φῶς. Πραγματικῶς εἶδε ἓνα φῶς σὲ κάμποσο διάστημα μακριὰ. Καταβαίνει ἀμέσως κάτω και τρέχει νὰ πάῃ νὰ τὸ βρῆ, γιὰ νὰ μάθῃ ποῦ βρίσκεται. Πᾶν, πᾶν, πᾶν και τὸ χάνει ἀπὸ πρὸς της. Ἀνακλιναίνει πάλι σ' ἓνα δέντρο και τὸ ξαναβλέπει. Εἶταν φῶς στεκούμενο στὸ ἴδιο μέρος. Καταβαίνει και ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο και τρέχει πάλι. Τέλος ἔφτασε! Ἐβγαινε μέσα ἀπὸ μιὰ σπηλιά. Φοβήθηκε νὰ μῆ ἴσα μέσα, μὴν ξέροντας ποῖος εἶναι μέσα, κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ και νὰ παρακαλᾷ, λέγοντας:

— Ἐλεήσατε, καλοὶ μου ἀνθρώποι, μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα, ποῦ χάθηκε στὴν ἐρημιὰ και στὰ λόγγια. Μὲ τὰ πολλὰ βγήκε ἓνας και τῆς εἶπε:

— Κόπιασε μέσα...

Μπαίνει μέσα και βρίσκεται σ' ἓνα κατοικίῳ, καλύτερο ἀπὸ σπίτι. Αὐτὴ ἡ σπηλιά χρησίμευε ὡς καταφύγι σὲ σαράντα κλέφτες.

Τὴ νύχτα ἔκαμν τὸ ἔργο τους, και τὴν ἡμέρα ἔρχονταν και κοιμῶνταν. Ὅταν ἐξεξε ὁ θεὸς τὴν ἡμέρα του, ἦρθαν σὰν πάντες. Ἄμα κάθισαν και ξεκουράστηκαν λιγάκι, κι' ὁ μάγειρας τοὺς ἔστρωσε τὸ τραπέζι. νὰ φᾶν. Στὴν πρώτη χαψιά, ποῦ ἔβαλαν στὸ στόμα τους, κατάλαβαν, ὅτι τὰ φαγητὰ δὲν ἦταν μαγειρευμένα ἀπὸ τὸ μάγειρά τους, ποῦ τοὺς μαγειρεὺς πάντα.

— Ἐλα ἐδῶ! τοῦ λέν. Πέ μας ποῖος ἔμαγειρεψε αὐτὰ τὰ φαγητὰ; Νὰ μᾶς πῆς τὴν ἀλήθεια, γιατί θὰ πάθῃς ἀν ψεματιστῆς.

Στὴν ἀρχὴ ἀρνῆθηκε, ὅτι δὲν εἶταν κανένας, και ὅτι αὐτὸς τὰ εἶχε μαγειρέψει τὰ φαγητὰ, ἀλλὰ στὸ τέλος, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς γελᾷσῃ, τοὺς εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια, ὅτι μιὰ κάποια γυναῖκα, Πανώρια λεγόμενη, ποῦ εἶχε χαθῆ, ἐζήτησε καταφύγι στὴ σπηλιά, τὸ μαγειρεψε. Τὴ φωνάζουν κι' ἔρχεται μπροστὰ. Βλέποντάς τη, μαγεύτικαν ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της... Ἐμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Ὅλοι τὴν ἔβλεπαν γιὰ γυναῖκά τους, ἀλλὰ ποῖος νὰ τὴν πρωτοπάρῃ. Τέλος, γιὰ ν' ἀποφύγουν συναμεταξύ τους κανέναν πόλεμο ὠρίστηκαν νὰ τὴ θεωροῦν ἀδερφή τους, και ἐπειδὴ ὁ μάγειρας τοὺς εἶπε ὅτι τὴν ἀγαπᾷ και ὅτι χωρὶς αὐτὴ δὲ μποροῦσε νὰ ζῆσῃ, τοῦ τὴν ἔδωκαν γυναῖκα μὲ τὴ συμφωνία και αὐτὸς νὰ βγαίνει μὲ τοὺς σαράντα κλέφτες, κι' ἡ Πανώρια νὰ μαγειρεύῃ και νὰ συγυρίζῃ τὸ σπίτι. Οἱ σαράντα κλέφτες τὴν ἀγαποῦσαν πράγματι σὰν ἀδερφή και κάθε μέρα τῆς ἔφερναν χίλια καλούδια.

Ἐνῶ ἡ Πανώρια ἤρε αὐτὴ τὴν τύχην οἱ ἀδερφές της περιμέναν νὰ τοὺς φέρουν τὰ κόκκαλά της, φαγωμένα ἀπὸ τοὺς λύκους και τὲς ἀρκουῶδες. Πέρασε μιὰ μέρα, δυὸ, τίποτε! Τρεῖς, τίποτε! Μιὰ βδομάδα τίποτε! Ἄρχισαν νὰ υποψιάζωνται και νὰ φοβοῦνται μήπως δὲν εἶχε πάθει τίποτε και ζοῦσε. Ἐστειλαν ὀλοῦθε νὰ μάθουν και τέλος ἔμαθαν, ὅτι ζοῦσε κι' εἶταν και παντρεμένη. Ἄμα ἔμαθαν αὐτὸ ἔγειναν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ πείσμα τους κι' ἀποφάσισαν νὰ τὴν σκοτώσουν χωρὶς ἄλλο. Μιὰ μέρα τῆς στέλλουν μιὰ φαρμακωμένη ζῶνα, μὲ μιὰ στριγγόγρια, γιὰ ὄμορο τάχα μὲ πολλὰ χαιρετίσματα και παρακάλλει νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ σπίτι, γιατί τὴν εἶχαν ἀποθυμήσει πολύ, κ' ἔκλαιγαν ποῦ βρίσκονταν μακριὰ τους. Ἐφτασε ἡ κακόγρια στὴ σπηλιά και καθὼς εἶταν ὠρμηγεμένη, τῆς ἔδωκε τὴ ζῶνη και τῆς εἶπε, ὅτι τῆς εἶχαν εἰπῆ ἐκεῖνες. Ἡ κακομοίρα ἡ Πανώρια, ἀκούοντας τὰ λόγια τῆς γριάς, πίστεψε ὅτι τὴν ἀγαποῦσαν οἱ ἀδερφές της, ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν πόνο της, και τέλος φορεῖ τὴ ζῶνη στὴ μέση της, και ἀμέσως πεθαίνει! Ἄμα τελείωσῃ ἡ δουλειὰ ἡ γριά ἔγεινε ἀφαντῆ.

Δὲν πέρασαν πολλὰς ὥρες κι' ἦρθαν οἱ Κλέφτες. Μπαίνοντας μέσα, ἤραν τὴν Πανώρια ξα-

πλωμένη καταγῆς νεκρῆ. Τὴν κουνοῦν ἀπέδω, ἀπέκει, τίποτε! Τὴν πήραν γιὰ πεθαμένη κι' ἄρχισαν νὰ τῆς βγάζουν τὰ παλιὰ φορέματα, γιὰ νὰ τὴ στολίσουν μὲ τὰ καλά της κι' ὕστερα νὰ τὴ θάψουν. Βγάζοντας τὸ ἓνα και τὸ ἄλλο, τῆς ἔβγαλαν και τὴ ζῶνα, και ὡ τοῦ θαύματος! ἡ Πανώρια ζωντάνεψε! Τὴ ρωτοῦν, πῶς εἶχε πεθάνει και αὐτὴ τοὺς εἶπε τὸ και τὸ γιὰ τὴ γριά και τὲς ἀδερφές της, και ὅτι, ἄμα φόρεσε τὴ ζῶνα, ἀμέσως πέθανε. Τότε οἱ Κλέφτες τῆς εἶπαν νὰ προφυλαχτῆ ἄλλη φορὰ, και νὰ μὴ δεχτῆ τίποτε ἀπὸ τὲς ἀδερφές της.

Ἄλλ' ἐκεῖ ποῦ νομίζαν οἱ ἀδερφές της, ὅτι ἡ Πανώρια εἶταν πεθαμένη, μαθαίνουν ὅτι ζοῦσε. Πάλι ἔγειναν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ πείσμα τους. Τί νὰ κάμουν; Πῶς νὰ τὴν ξεκάμουν ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμο. Πιάνουν μι' ἄλλη στριγγόγρια και τῆς δίνουν ἓνα κριμπούρι γεμάτο φλουριά, μὲ πολλὰ πάλε χαιρετίσματα, και παρακάλλει νὰ γυρίσῃ πίσω σπίτι τους, γιατί τὴν εἶχαν ἀποθυμήσει πολύ, κι' ἔκλαιγαν, ποῦ βρίσκονταν μακριὰ της. Ἡ Πανώρια πάλι πίστεψε στὰ λόγια τῶν ἀδερφάδων της κι' ἔλαβε μ' εὐχαρίστησι τὰ φλουριά και τάβαλε στὸν κόρφο της, ἀλλὰ μόλις τάβαλε στὸν κόρφο της κι' ἀμέσως πάλε πέθανε! Ἡ γριά πάλε ἔφυγε.

Ἐστὲρα ἀπὸ κάμποσες ὥρες οἱ Κλέφτες, μαζί μ' αὐτοὺς και ὁ ἄντρας της, ἦρθαν ἀπ' ἔξω και τὴν ἤραν πάλι πεθαμένη. Ψάχνουν ἀπάνω της και βρίσκουν τὰ φλουριά. Τὰ πετάζουν ἀπὸ πάνω της κ' ἀμέσως πάλε ζωντάνεψε. Ἐστὲρα τῆς ξαναεἶπαν, νὰ μὴ δεχθῆ τίποτε ἀπὸ τὲς ἀδερφές της, ὅ,τι και ἂν εἶταν.

Οἱ ἀδερφές της εἶταν περιέργες νὰ μάθουν ἂν ἀπέθανε ἡ ὄχι ἡ Πανώρια. Πάλε ἔφριζαν ἀπὸ τὸ κακό τους, ὅταν ἔμαθαν, ὅτι εἶχε ἀναστηθῆ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Στέλλουν πάλε ἄλλη μιὰ γριά μ' ἓνα δαχτυλίδι, ποῦ ἔφερνε ἀμέσως θάνατο, σ' ὅποιον κι' ἂν τὸ φοροῦσε. Ἡ γριά παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὴ σπηλιά και καλημεραεῖ τὴν Πανώρια. Ἐκανε τὴ διακονίαν και τῆς ζήτησε νὰ τῆς δώσῃ νὰ φᾶν, ποῦ εἶχε τρεῖς ἡμέρες τάχα νηστική. Ἡ Πανώρια τῆς ἔβαλε νὰ φᾶν, κι' ἀφου ἔφαγε τὴν εὐχαρίστησε κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας κρυφὰ καταγῆς τὸ δαχτυλίδι. Λίγη ὥρα ὕστερα, ποῦ ἔχει φύγει ἡ γριά, ἡ Πανώρια ἤρε τὸ δαχτυλίδι και τόσο τὸ χάρηκε, ποῦ τὸ φόρεσε ἀμέσως, νομίζοντας ὅτι εἶχε πέσει ἀπὸ κανένα κλέφτη. Ἄμα τὸ φόρεσε σωριάστηκε νεκρῆ. Ὅταν ἦρθαν οἱ Κλέφτες ἄρχιζαν, κατὰ τὰ συνειθισμένα, νὰ τὴν ψάχνουν, γιὰ νὰ βροῦν ἐκεῖνο, ποῦ τῆς προξενούσε τὸ θάνατο. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τῆς βροῦν τίποτε, κι' ἡ Πανώρια ἔμεινε νεκρῆ, γιατί δὲν πήγαινε κανένας στὸ νοῦ νὰ ψάξῃ τὰ δάχτυλα. Νομίζοντας πλὴ ὅτι τὴν εἶχε βρῆ ὁ φυσικός της ὁ θάνατος, ἄρχισαν νὰ τὴ μοιρολογοῦν. Ἐστὲρα τὴν ἐστόλισαν μὲ τὰ καλά της και τὴν ἔβαλαν στὸ ξυλοκρέβατο, και τὴ στιγμή ποῦ ετοιμάζονταν νὰ τὴ θάψουν, κάποιος ἀπὸ τοὺς Κλέφτες εἶπε, ὅτι τέτοια ὡμορ-

φία δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ φᾶν ἡ γῆ και τὸ μνημα. Ὅλοι παραδέχτηκαν τὴν ἰδέα του και τὴν ἀπόθεσαν ἀπάνω στὸ δέντρο τῆς Κρουσταλλένιας Βρύσης.

Πέρασε πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα περνοῦσε καθάλλα τὸ πρωτοπαλλῆκαρο<sup>(1)</sup> τοῦ Βασιλιᾶ. Τὸ ἄλογο, ζυγόνοντας πρὸς τὴ βρύση, εἶδε στὴ μαρμαρένια γούρνα τῆς καθρεφτισμένο τὸ ξυλοκρέβατο και ξαφνίστηκε και γύρισε τὰ πίσω, τὰ πίσω. Χτυπάει αὐτὸ, γιὰ νὰ πάῃ μπροστὰ, ἀλλὰ τ' ἄλογο δὲν πήγαινε φοβῶνταν. Τέλος τὸ πρωτοπαλλῆκαρο καταβαίνει, δένει τ' ἄλογο σ' ἓνα δέντρο και ζυγώνει πρὸς τὴ βρύση και βλέπει μέσα στὴ γούρνα νὰ καθρεφτίζεται τὸ ξυλοκρέβατο. Δὲ χάνει καιρὸ, ἀναβαίνει στὸ δέντρο τῆς Κρουσταλλένιας Βρύσης και βλέπει τὸ ξυλοκρέβατο, και τί νὰ ἰδῆ; Μιὰ πεντάμορφη πεθαμένη! Καταβαίνει γλήγορα, καταλλικεῖ τ' ἄλογό του και πηγαίνει γλήγορα στὸ Βασιλιᾶ και τοῦ λέγει τὸ και τό. Ὁ Βασιλιᾶς εἶταν νιὸς κι' ἀνύπαντρος και δὲν παντρεύονταν, γιατί ἤθελε νὰ βρῆ τὴν πλιὸ ὡμορφη γυναῖκα τοῦ κόσμου και νὰ παντρευτῆ. Ἄμα ἤκουσε τὸ πρωτοπαλλῆκαρό του νὰ τοῦ λῆγῃ γιὰ τὴν ὡμορφιά τῆς πεθαμένης, ποῦ ἤρε στὸ ξυλοκρέβατο, ἀπάνω στὸ δέντρο τῆς Κρουσταλλένιας Βρύσης, καταλλήκεψε τ' ἄλογό του, πήρε τὸ φουσατό του και πήγε ἐκεῖ. Καταιδάζουν ἀμέσως τὸ ξυλοκρέβατο καταγῆς και ὄλοι μένουν ξαπορευμένοι ἀπὸ τὴν ὡμορφιά τῆς πεθαμένης.

— Κρίμα! εἶπ' ὁ Βασιλιᾶς, ποῦ εἶναι πεθαμένη! Ἄν εἶταν ζωντανὴ θὰ τὴν ἔπαιρνα γυναῖκά μου!

Καθὼς τὴ ματασήκωσαν γιὰ νὰ τὴν ξαναβάλουν ἐκεῖ ποῦ τὴν ἤραν, ἔγυρε τὸ σῶμά της, και χύθηκε ἀπὸ τὸ δάχτυλό της, τὸ δαχτυλίδι, γιατί εἶχε λυγνέσει ἀπὸ τὴ νεκρομάρα. Στὴ στιγμή, ποῦ ἔπεσε τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ πάνωτης, ἀμέσως ζωντάνεψε ἡ Πανώρια. Ὅλοι ξαπόρεσαν γιὰ τὸ θᾶμα, κι' ὁ Βασιλιᾶς ἀνοῖξε τὴν ἀγκαλιά του και τὴν ὠνόμασε γυναῖκά του, τὴν πήγε στὰ παλάτια του κι' ἔκαμε γάμους και χαρές, ποῦ βάσταζαν σαράντα μέρες, και τῶμαθε ὄλος ὁ κόσμος.

Ἄμα ἔμαθαν οἱ ἀδερφές της, ὅτι ἔγεινε βασίλισσα ἡ ἀδερφή της, ἔσκασαν ἀπὸ τὸ κακό τους. Οἱ σαράντα Κλέφτες ἦρθαν και προσκύνησαν τὸ Βασιλιᾶ, κι' ἔγειναν ὄλοι παλληκάρια του, ὁ ἄντρας της ζήτησε κι' ἔχτισε ἓνα μεγάλο μοναστήρι, και γίνηκε γούμενος, κι' ὄλοι ἔζησαν καλά κι' ἡμεῖς καλύτερα.

(1) Οἱ γριὲς ποῦ διηγοῦνται αὐτὸ τὸ παραμῦθι δὲ λέν πρωτοπαλλῆκαρο, ἀλλ' ἄλλες τὴ λατινικὴ λέξι ρετζάλια ὑλικὸς θεράποντας, και ἄλλες τὴν τουρκικὴν σείζης=ἰπποκόμος. Μεταχειρίστηκε τὴ λέξι πρωτοπαλλῆκαρο, λέξι συνηθισμένη, κι' ἀπέφυγα τὲς ξένες, καθὼς και τὴν ἀσυνήθηστη ἰπποκόμος.



## Ο ΠΟΥΛΗΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΩΝ

Σάν μωραϊτής ἔμπορος γυρνοῦσε μὲς' τοὺς δρόμους  
Κι' ἐφώναζε «καρδιὲς πουλῶ!»  
«Ἐνα παιδάκι ξανθουλὸ  
Καὶ μὲ φτερὰ ἴστους ὦμους.

Εὐθὺς ποῦ τ' ἀνεγνώρισα κ' ἐπέταξα σιμὰ του  
Καὶ ἀρχινῶ, ὄλος χαρὰ,  
Νὰ ἐξετάζω τρυφερὰ  
Τὰ ἔμπορεύματά του.

Πολλὰς καρδιὲς μοῦ ἔδειξε καὶ μαγικαῖς κι' ὠραίας,  
Μελαγχοιναῖς κι' ἄλλαις ξανθαῖς —  
•Πάρε, μοῦ εἶπεν, ὅποια θές  
Κι' εἴν' ὅλαις αὐταῖς νέαις!»

Μέσα ἴστές ἀμετραὶς καρδιὲς, διαλέγω τότε μία  
Γιομάτη χάρι κι' ὠμορφιά  
Γιὰ νὰ τὴν ἔχω συντροφιά  
Χαρὰ μου κι' εὐτυχία.

«Πόσο, τοῦ λέγω, θές γι' αὐτή; Σάν πόσους θὰ  
[στοιχίσῃ  
Πόνους, λαχτάραις καὶ καῦμούς;  
Πόσους θὰ πάρῃς στεναγμούς;  
Τὶ δάκρυ θὰ κολήσῃ;»

Ὁ ἔρωξ ξεκαρδίσθηκε καὶ ὄλος νοστιμάδαις  
Φεύγων, μοῦ λέγει ὁ σκληρός:—  
«Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός . . .  
Πουλῶ μὲ τοὺς παράδες!»  
Ἄλξ. Κ. Περδικιῆδης.



## ΜΑΝΤΕΙΑ (ἀρ. 4)

### Σύγχυσις στοιχειοθετήματος

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τοῦ «Μου-  
σείου» εἶχε στοιχειοθετηθῆ ἔιδησις τις, ἥς  
εἰς τῶν ἐργατῶν τοῦ τυπογραφείου, ἐν τῇ βίᾳ  
του, ἐσκόρπισε τὰ στοιχεῖα, ἀπέμειναν δὲ  
ἐκ τῆς εἰδήσεως, μόνον τὰ κάτωθι γράμματα:

Π ΚΑΛΟ ΑΙ ΟΙ Υ ΔΡ  
Ο ΤΑ ΤΟ ΟΥΣ ΟΥ Α  
Α ΟΣ ΛΩ Τ Σ ΣΥ  
ΡΟ Α ΩΝ Ε ΣΤΑΣΕΙ

Εἰς ὄντινα μᾶς στείλῃ πρῶτος συμπλήρω-  
σιν τῶν ἔλλειπόντων γραμμάτων, θὰ ἀπο-

στείλωμεν δωρεάν μίαν ὠραίαν ὑδοτογρα-  
γραφίαν (aquarelle), ἔργον εὐρωπαϊοῦ καλ-  
λιτέχνου.

Πυθία



## ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ Γρίφου, (ἀρ. 3.)

3 Καί, 2 Κάν, ουν, 5.

ἦτοι: 3 καὶ 2 κάνουν 5.

Ἀπήντησαν ὀρθῶς οἱ κ. κ. Χρύσανθος δε  
Λαστικ, διευθυντὴς τοῦ Λογιστηρίου τῶν Σιδη-  
δοδρόμων τῆς Β. Δ. Ἑλλάδος, Γ. Φ. Ἀνω-  
ρόπουλος, Δρόσος Τσιγκλῆς καὶ ἡ κ. Εὐαγγελία  
Λαστιώτου.

Καθυστερήσας λύτης τῆς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 7  
φύλλῳ ἐρωτήσεως ὁ κ. Γ. Δ. Στανριανάκος  
(Τερφέστη).



## Ἡ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΣ

### ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟῦ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

### ΤΗΣ «ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ»

### ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἐλάθωμεν τὴν πρὸς τὸν λαὸν ἐκκλησίαν τοῦ  
Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς ἐν Ἑλλάδι Φιλίπ-  
που Κοινωνίας διὰ τῆς ἐκκλησιᾶς ταύτης, τὸ  
Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀποτελούμενον ἐξ ἐπι-  
φανῶν καὶ εὐπολήπτων προσώπων τῆς Ἑλλη-  
νικῆς κοινωνίας, οἳ οἱ κ. κ. Ρώμας, Σούτσος,  
Νεγρεπόντης κλπ. ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν  
παντὸς πατριώτου πρὸς εὐδόωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς  
Ἐταιρίας, ὅστις εἶνε ἡ βελτίωσις τοῦ ἐλληνι-  
κοῦ ἵππου.

«Ὁ ἵππος, ὁ πιστός καὶ ἀχώριστος, λέγει,  
σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐγε-  
νὲς τοῦτο ζῷον, τὸ παρασχὼν ἀνεπιλήστους εὐερ-  
γείας πάλαι ποτὲ ἐν τε εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ,  
παρακμάζει ἐν τῇ νῦν Ἑλλάδι, ἐν ᾗ ἄλλοτε  
ἔδρασε καὶ ἐδοξάσθη καὶ ἐξυμνήθη ὑπὸ τῶν Ἑλ-  
λήνων ποιητῶν. Ὀνομαστὰ ἦσαν ἄλλοτε τὰ  
ἵπποφόρβια τῆς Ἑλλάδος, ὀνομαστὰ αἱ ἵπποδρο-  
μίαι καὶ τὰ τέθριππα καὶ ἡ λαμπρότης τῶν  
ἵππικῶν ἀγώνων. Λαμπραὶ δὲ καὶ πολυύμνητοι  
κατὰ πάντα λόγον ἦσαν αἱ ἵπποδρομίαι, ἀλλὰ  
καὶ οἱ ἵπποι ἐφάμιλλοι πρὸς τοὺς εὐγενεῖς τῶν

χρόνων ἐκείνων ἵπποτας. Τὸ εὐγενὲς καὶ ὑπερ-  
φρον ζῷον συνήμαζεν ἅμα μετὰ τῶν ἐνδόξων  
καὶ φιλίππων ἀριστοκρατικῶν γενῶν τῶν χρό-  
νων ἐκείνων.

Τοὺς στεφάνους καὶ τὰς δάφνας, ἃς οἱ Ἀθη-  
ναῖοι, οἱ Βιωτοί, οἱ Ἀργεῖοι, οἱ Θεσσαλοὶ καὶ  
οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἤραντο ἐν εἰρήνῃ ἀγωνιζόμε-  
νοι ἐν ταῖς Παναθηναίαις, ταῖς Ὀλυμπιαῖς, Νε-  
μέαις, Ἰσθμιαῖς, Πυθιαῖς, ἐγνώριζον νὰ λαμβά-  
νωσιν ἐπίσης καὶ ἐν πολέμῳ, ἐπιβαίνοντες τοῦ  
θυμειδοῦς καὶ γενναίου ἵππου. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ  
Κένταυροι μαρτυροῦσιν, ὅτι ἐν παναρχαίοις ἐτι  
χρόνις ὁ Ἕλληνας ἦτο ἀχώριστος τοῦ πιστοῦ  
καὶ ἀφωσιωμένου συντρόφου τοῦ ἵππου. Ἡ χῶ-  
ρα πᾶσα σχεδὸν ἦτο ἵππόβοτος, οἱ δὲ εὐγενεῖς  
ἵπποται καὶ σιδηρόφρακτοι ἵππεῖς ἐν Ἑλλάδι τὸ  
πρῶτον ἀνεφάνησαν, ὡς δεικνύει ὁ Παρθενὼν καὶ  
μαρτυροῦσι καὶ τὰ ἄλλα ἀθάνατα μνημεῖα τῶν  
προγόνων. Ὅτε ἤμαζεν ἡ Ἑλλάς, τὸ φίλιπ-  
πον αἶσθημα τῶν Ἑλλήνων ἦτο ἀκμαῖον, συνή-  
μαζε δὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ ἀγέρωχον τῶν κατοί-  
κων φρόνημα, ὡς παρὰ πᾶσι τοῖς πάλαι καὶ νῦν  
φιλίπποις λαῖς. Ἀλλὰ σὺν τῇ παρακμῇ τῆς  
Ἑλλάδος ἤρξατο παραμελούμενος καὶ παρακμά-  
ζων καὶ ἀπιστάμενος τῆς πρώτης εὐγενείας καὶ ὁ  
εὐγενὲς ἵππος. Νῦν δὲ ὁ Ἑλληνικὸς ἵππος, ὁ  
πάλαι ποτὲ παροιμιώδης διὰ τὸ θυμειδὲς καὶ  
ἀγέρωχον αὐτοῦ, οὐ μόνον εἰς τὸν στρατὸν καὶ  
τὴν πολεμικὴν δρᾶσιν εἶνε ἀκατάλληλος, ἀλλὰ  
καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς χώρας, τὴν γε-  
ωργίαν, τὴν βιομηχανίαν, τὸ ἐμπόριον κ. τ. λ.  
ἤμιστα ἐπαρκῆς.

Ταῦτα πάντα ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν ἡ ἄρτι  
συσταθεῖσα ἐν Ἑλλάδι «Φίλιππος Κοινωνία» σκο-  
πὸν προτίθεται τὴν βελτίωσιν τοῦ ἵππου καὶ  
τὴν κατὰ πάντα λόγον ἀνάπτυξιν αὐτοῦ ὅπως  
καὶ στρατεύσιμος καταστῆ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας  
ἀνάγκας τῆς χώρας χρήσιμος. Ἀναλογιζόμενον  
τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τὸ μέγα τοῦτο ἔργον  
καὶ μὴ δυνάμενον μόνον νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἐθνικοῦ  
τούτου σκοποῦ, ποιεῖται ἐκκλησίαν πρὸς τὴν φιλο-  
πατριὰν παντὸς Ἕλληνας ἐπικαλούμενον τὴν ἀ-  
ρωγὴν αὐτοῦ. Εἶνε δὲ ἄξιος νὰ τυγχάνῃ τῆς  
συμπαιθείας καὶ ἀγάπης τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἵππος  
τὸ μετὰ τὸν ἀνθρώπων εὐγενέστατον πλάσμα τοῦ  
δαιμιουργοῦ, καὶ ἄλλως καὶ διότι ἐν μὲν τῇ εἰ-  
ρήνῃ ὑπηρετεῖ τὸν ἀνθρώπων μέχρι γήρατος, ἐν  
δὲ τῷ πολέμῳ ἢ σώζει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κινδύνου  
ἢ συναποθνήσκει ὑπὸ τοὺς πόδας του.»

Τοιαύτη εἶνε ἡ πρὸς τὸν λαὸν ἐκκλησίς τοῦ  
Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐπιπροσθέτουσα, ὅτι ὁ  
δυνατὸς νὰ συνδράμῃ ὑλικῶς τὴν Ἐταιρίαν  
δύναται ν' ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ με-  
τὰ τῆς διεθνήσεως τῆς οἰκίας του πρὸς τὸν κ.  
Ἄλεξανδρον Μαῦρον (Τράπεζα Βαλαωρίτου καὶ  
Μαῦρου ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀριθ. 39A) ἢ πρὸς  
οἰονδήποτε δημόσιον ταμεῖον στρατιωτικὸν ἢ πο-  
λιτικὸν ἢ καὶ πρὸς οἰονδήποτε ὑποκατάστημα  
τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, γνωρίζων ὅτι καταβά-  
λων μίαν μόνην δραχμὴν ἐτησίως καλεῖται μέλος

τῆς Ἐταιρίας, 10 δὲ δραχμὰς μέχρι 50 ἐτησί-  
ως, ἀρωγὸς αὐτῆς, ἐφάπαξ δὲ 100 δραχ. ἐπιτι-  
μον αὐτῆς μέλος, 1000 δραχ. δωρητῆς, καὶ  
10000 δραχ. εὐεργέτης τῆς Ἐταιρίας, καὶ ὅ-  
τι εἰς πάντα προσφέροντα οἰονδήποτε χρηματι-  
κὸν ποσὸν εἶναι ἐντυπος διπλότυπος ἀπόδει-  
ξις φέρουσα τὴν ὑπογραφήν τοῦ ταμεῖου τῆς Ἐ-  
ταιρίας κ. Μιχ. Δημόκα, τοῦ Ἐλεγκτοῦ κ.  
Ἄλεξ. Μαῦρου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἐται-  
ρίας.

Ἡμεῖς ἐπικροτοῦντες τὸ ὄντως ἐθνικὸν ἔργον  
ὅπερ ἡ Ἐταιρία ἀνέλαβε, πεποιθήμεν ὅτι οὐ-  
δεὶς εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν ἀρνῆθῃ τὸν ὄβολόν  
αὐτοῦ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ μετὰ τοῦ ἐθνι-  
κοῦ στόλου ἀποτελεῖ τὰς δύο βάσεις τῆς πολε-  
μικῆς συντάξεως τῆς χώρας, ἦτοι τὰ δύο κυρι-  
ώτερα τῶν πολεμικῶν ὑλικῶν μας.



## Κοινωνικαὶ—Φιλολογικαὶ—Καλλιτεχνικαὶ

—Εἰς μικρὸν κομψότατον σχῆμα ἐξεδόθη ὁ  
πρῶτος τόμος τῶν διηγημάτων τοῦ συνεργάτου  
ἡμῶν κ. Ι. Π. Ἰωαννίδου Βοσπορίτου, οὗ δύο  
ῥαῖα ποιήματα ἐδημοσίευσεν τὸ «Μουσεῖον». Τὰ  
διηγήματα εἶνε πέντε, τὰ ἐξῆς: 1) Ἡ Χρυσο-  
μαλλοῦσα, 2) Ἡ Πρωτοχρονιά τοῦ ξένου, 3)  
Ὁ Μαυροθαλασσίτης, 4) Ἡ Εὐχὴ τοῦ Γέρου  
καὶ 5) Ὁ θάνατος τοῦ Ναύτη. Τὰ διηγήμα-  
τα τοῦ κ. Ἰωαννίδου διακρίνει φυσικότης διη-  
γήσεως, τεχνικὴ πλοκὴ τοῦ μύθου καὶ γλῶσσα  
ρέουσα. Τὰ συνιστῶμεν εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας.

—Ἡ συνάντησις τοῦ βασιλέως ἡμῶν Γεωρ-  
γίου μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας ἐν Ἀθα-  
ζία ἐγένετο ἐγκαρδιωτὰ ἀμφοτέρωθεν.

—Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως  
συγκληθήσεται ἐν Ἀθήναις διεθνὲς Ἀρχαιολο-  
γικὸν Συνέδριον.

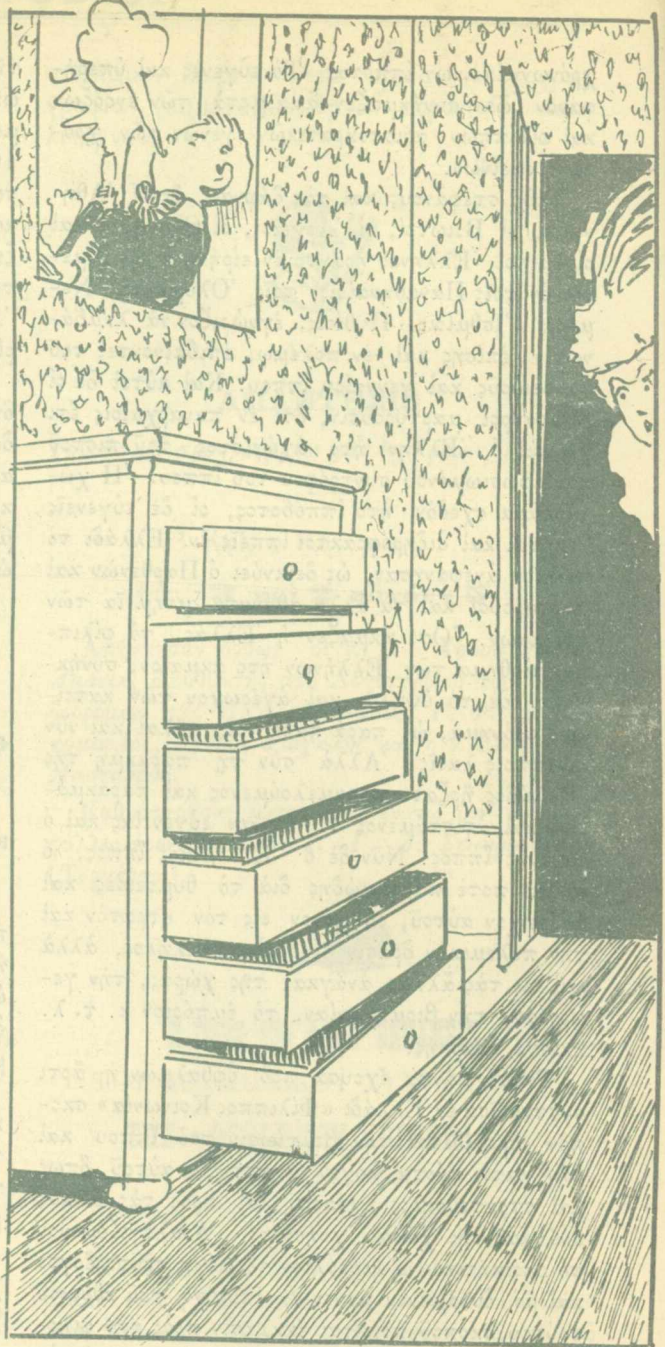
—Ὁ πρὸ τῆς Βαλλιανίου Βιβλιοθήκης ἀν-  
δριάς τοῦ γενναίου ἱδρυτοῦ αὐτῆς κ. Βαλλιάνου  
πρόκειται νὰ στηθῇ ἐπὶ νέου βάρους, ὑψηλοτέρου,  
ἀρξάμενων ἤδη τῶν πρὸς τοῦτο ἐργασιῶν.

—Πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κτιρίου καὶ τοῦ μω-  
σαϊκοῦ τῆς ἐν Λεβαδείᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὀσίου  
Λευκά, περὶ ἧς προνοεῖ ὁ νόμος Β' 1901 τῆς  
23 Φεβρουαρίου 1901, τὸ Διοικ. Συμβούλιον  
τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἐψήφισε δραχ.  
15000.

—ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας πρὸς παράστασιν ἀρ-  
χαίων δραμάτων προετοιμάζεται ἡ «Ἰφιγένεια»  
τοῦ Εὐριπίδου.



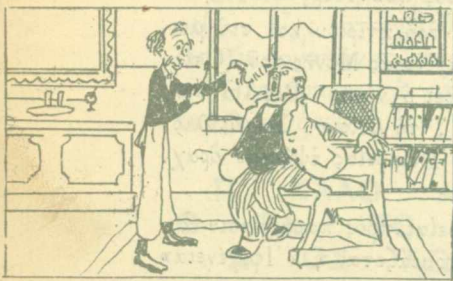




Σε όφινω Τοτό μονάχον μαι νά μαθήσης φρόνιμα...  
 είμαι άλλως τε ψυχας, διότι δεν ήμπορείς να φθάσης  
 τόν παράθυρο, ούτε τόν επάνω συρτάρι του κομού που  
 είναι ή πίστα του μπαμπά σου.

Τοτόσι... Είναι λίγο σιληρά ή σοαλα, αλλά πολύ  
 πραυτική. Η μαμά με θεωρεί άνομη μιμρόν,  
 τεσσάρων έτων... άνδρα!

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ



Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.— Υπέφερα πολύ· δι' αυτό,  
 προτού μου θγάλης τόν άλλο, θέλω νά τόν ναρ-  
 κώσης.  
 Ο ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ.— Όπως αγαπάτε.

Ο ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ (μαθ' έαυτόν). Νά πάρ' ή σφγή!  
 έτελειωσε όλο τόν ναρκωτικό μου φάρμακο  
 "Άς είναι θά καμώ πώς τόν ναρμικώνω· και  
 θά τόν περάσω με παθαρό νερό!

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ— Περιόφημα! Αυτήν τήν  
 φοράν δεν ήσθάνθην δ'όλου πόνον.